

Het jubileum van de Amsterdamsche brandweer. — Het Koninklijk bezoek aan Hilversum. — Het priesterjubileum van Mgr. H. van de Wetering. — Naar Friesland's Zuid-Westhoek. — Kiekjes uit Gloucestershire. — Een exotische plant in bloei.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 8 (34) 12DE JAARGANG
20 AUG. 1924

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

De Poolsche weg door de Leuvenumsche bosschen

NAAR FRIESLANDS ZUID-WEST HOEK

Saan naar Oude Mirdum.

In het Rijster Bosch. — Dwarstaán van de Enkhuizer Saan.

Wanneer men bij een heerlijk zeetochtje Enkhuizen—Stavoren de Friesche kust nadert, ziet men spoedig voor zich de hooggronden van Gaasterland, de zoogenaamde „gaasten” (zandige, heuvelachtige gedeelten), waaraan de bekende landouwe haar naam ontleent.

In vroeger tijden, toen de geheele Zuidwesthoek bedekt was met meren, wouden en moerassen liep over deze diluviale landstreek de groote verbindingsweg van Stavoren over het stedeke Sloten naar Overijssel.

De gemakkelijkste weg om Gaasterland vanaf de zeezijde te bereiken loopt van Stavoren over het nederige dorpje Warns naar het vriendelijke dorpje Hemeleem, aardig in 't groen verscholen, en verder naar Bakhuizen. Terzij, even voorbij deze oude plaats klimt reeds de weg en bevindt ge u op het zoogenaamde „hoog”, vanwaar men reeds een schitterend gezicht heeft op Gaasterlands omgeving, met de golvende bouwakkers, waarop het rijpende koren wiegt, getint met korenbloemen en klaprozen. Den weg vervolgende daalt deze nu spoedig en bevindt ge u al dra te Rijs, in de onmiddellijke nabijheid van het prachtige Rijsterbosch, thans eigendom van den heer Baron van der Feltz te Twello.

Hier ligt aan den Oude Mirdumerweg het Slot Rijs, het oude, rustige landgoed der adellijke familie Van Swinderen: de vroegere weldoeners van de geheele landouwe. Tusschen hoogopgaand geboomte droomt daar het oude landgoed, waarachter zich het groote bosch uitstrekt, hetwelk geheel vrij voor het publiek is opengesteld. Breede, statige lanen met trotsch eikenhout, waaronder de Enkhuizer-, de Middenlaan en andere, bieden heerlijke wandelingen, terwijl men van verschillende knooppunten, bijv. het „Rondeel” talrijke zijlaantjes kan inslaan.

Hier geurt het om u van allerlei kruiden en bloemen en houdt het vogelkoor zijn concerten. Ieder oogenblik springt een vluge haas of konijn voor u uit en verdwijnt in het dichte kreupelhout.

't Zoogenaamde „Zeelaantje” voert naar

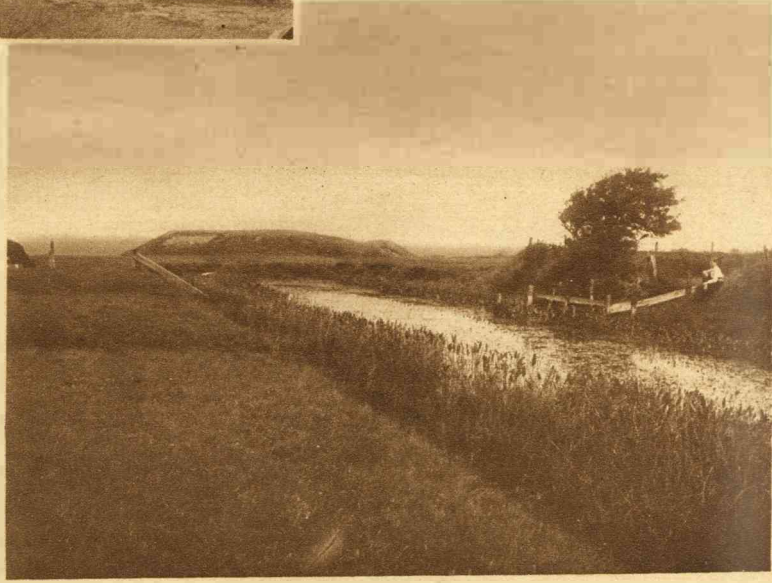
Mirduserlaan (Middengedeelte).

De Mirduserlaan van de Zee af gezien.

Links:
Het slot „Rijs”.

Rechts:
Mirdumer Klif.

het Mirdster Klif, een der drie vooruitspringende diluviale hoogten in zee, (Roode Klif, Mirdster Klif en Oude Mirdumer Klif). Bijzonder fraai is ook hier het uitzicht over de zee, waar roeibootjes gelegenheid bieden tot het maken van een klein zeetochtje.

Verschillende uitspanningen en hotels, beroemd om hun zindelijkheid en prima keuken, maken het verblijf in de omgeving van het Rijsterbosch dubbel aangenaam.

Vanaf Rijs komt men of rechtdoor of langs het vriendelijke dorpje Oude Mirdum eveneens met uitstekend Hotel-Pension bij de in Gaasterland overbekende uitspanning en hotel „Kippenburg”, gelegen in een schitterende omgeving.

Hier werd in vroeger jaren de zoogenaamde „wildemercke” (wildemarkt) gehouden: een tweedaagsche groote veemarkt, waar den eenen dag de boeren, den tweeden dag „de burgers” tezamen kwamen. Dan stroomden Gaasterlands zonen en dochteren bijeen en werd er uit de tinnen schaaltes met platronden lepel „de brandewijn met rozijnen” gedronken. Menigmaal ging deze markt — vandaar de naam — gepaard met wilde uitpattingen: vechtpartijen enz.

Vlak vij de uitspanning, waarvoor zoo aardig ligt het omzoomde vaarwater De Luts, beginnen weer de trotsche, dichte wouden: ongerepte stukken natuur, met smalle slingerpaadjes en vondertjes over de nu in zomertijd droogliggende beken. Ongetwijfeld is dit Kippenburgsche bosch een der oudste en fraaiste bosschen. Zeldzaam schoon zijn hier de trotsche dennen en sparren, waar duizenden reigers en andere vogels een veilige broedplaats vinden.

Zoo dicht is hier de beplanting, dat het tegen den avond niet raadzaam is het bosch te betreden, daar men bijzonder veel kans heeft den uitgang niet terug te vinden.

Noemden we straks even het dorpje Oude Mirdum, ook hier vindt men prachtig natuurschoon in de omgeving van Rinia-State. Achter het vriendelijk kerkje, geheel verscholen te midden van hoogopgaand geboomte, strekken zich weer dichte bosschen uit met

de zandige hoogte Elfbergen. Niemand echter verzuime bij het dorp een bezoek te brengen aan het Oude Mirdumer Klif: het grootste en schoonste van Gaasterland.

Aardige, vreemde diluviale hoogte, vol van granietblokjes en andere gesteenten, steil oprijzende uit zee, met er voor enkele waterplassen, een dorado voor allerlei zwem- en moerasvogels.

Niet licht vergeten we den indruk, toen we daar tegen den avond te midzomer vanaf het Klif ons oog lieten gaan over de zee en Gaasterlands dreven.

Over de zee ziet ge de oude veste Enkhuizen en 't eiland Urk: de geheele omgeving gestoffeerd met talrijke visscherschepen, die als 't ware roerloos liggen op het lichtblauwe watervlak.

En achter u golft het landschap met zijn goudgele korenakkers, en reeds vruchtbare akkers, waar het bronte vee graast in zomerweelde.

Alles als het ware omsloten door het hoog-opgaande hout van de Gaasterlandsche bosschen.

Wanneer men zijn tocht door Gaasterland verder wil uitstrekken, bezoeke men het zindelijke, welvarende dorp Balk met in de omgeving het vriendelijke Harich en Wyckel, in welke laatste plaats natuurlijk niet verzuimd wordt een bezoek te brengen aan het oude kerkje, terzij van het Du Tours bosch.

In dit oude bedehuis staat ge in bewondering voor de graftombe van Menno Baron van Coehoorn, een zeldzaam schoon monument uit zuiver Carrarisch marmer gebeiteld.

Over de dorpjes Sondel, Nijemirdum en Oudemirdum voert de weg dan weer over Rijs in de richting van Stavoren. Slechts vluchtig hebben we de(n) geachte(n) lezer(es) een blik doen slaan op Gaasterlands schoon. Er zijn sommigen, die van meening zijn, dat de Gaasterlandsche bosschen bijna geheel verdwenen zijn. Laat ik u onmiddellijk geruststellen. Zeker, er is in de laatste twintig jaar veel gekapt en in bouw- en weiland herschapen — maar daarnaast hebben de families Van Swinderen, Van der Feltz en Postumes Meyes, Star Numans zooveel bewaard aan heerlijk natuurschoon, dat ge nog dagen en dagen kunt dwalen in Gaasterlands lustwarand.

Wie zich echter tot taak stelt — al zij het in beknop-

te vorm — Frieslands Zuidwesthoek te beschrijven, dient de aandacht te vestigen op de trotsche meren, poelen en plassen, welke zich noordelijk van Gaasterland uitstrekken en den overgang vormen van de hooge „gaasten” naar het lage weidegebied.

Naast de heerlijke uitstapjes in de boschrijke streken van Rijs en omgeving mag men een tochtje over het Heeger meer, Fluessen en Morra niet vergeten, omdat het is van zeldzame bekoring. Trouwens, het is algemeen bekend, hoe ook de

Het Verzonnen Verhaal

Evenals zoovele anderen trof ook John Gordin het niet met zijn vakantie. Hij was voornemens geweest een grooten fietstocht door het mooiste gedeelte van ons land te maken. Door den aanhoudenden regen echter was hij genoodzaakt halverwege zijn plan op te geven. Hij had nu zijn tenten in het fraai gelegen Waalbeek opgeslagen en maakte van daaruit, wanneer de weersgesteldheid het eenigszins toeliet, korte toertjes.

Op zekeren ochtend, toen de dag zich stralend had aangemeld, was hij voor een langeren tocht op zijn fiets gestapt. Nauwelijks echter had hij eenige uren achteren gepeddeld, toen de lucht plotseling betrok. Met een ongekende snelheid kwam een onweersbui opzetten. De eerste droppels begonnen reeds te vallen, zwaar en groot . . . Tot zijn geluk was John midden in een der talrijke dorpjes die er op zijn route lagen en daar hij weinig zin had doornat te worden besloot hij de eerste de beste gelegenheid aan te grijpen om te schuilen. Al heel gauw werd hem de kans daartoe geboden: een banketbakkerswinkel, op welks ramen 't woord „Lunchroom” geschilderd was. Hij stapte van zijn fiets, zette deze in de portiek en trad in het heldere en nette salonnetje, waar na eenige oogeblikken de eigenares verscheen om te informeren wat er van

zijn verlangen was. Nadat hij thee besteld had, zette hij zich aan een der tafeltjes en begon zijn pijp te stoppen. Juist was hij hiermede gereed en wilde hij haar aansteken, toen de deur van den winkel geopend werd en er een meisje binnenkwam, dat regelrecht op het salonnetje toetrad. Zij zal misschien om en nabij de vijfentwintig geweest zijn, groot en slank, met hemelsblauwe, onschuldige oogen en veel springend, blond haar. Dit laatste constateerde John, die zoo onder den indruk van haar verschijning was, dat hij zijn lucifer uitblies zonder zijn pijp te hebben aangestoken, aan de talrijke krulletjes, die van onder haar grooten slapen strooioed te voorschijn gluurden . . .

Gezicht op de „Morra”

buitenlanders, met name de Engelschen, onze plassen weten te waardeeren en in woord en geschrift getuigd hebben van de schoonheid van Frieslands merengebied.

Niemand echter, die de heerlijke pracht van het merenplateau intenser gevoeld hebben dan de zangers van eigen bodem: de gebroeders Halbertsma, welke in talrijke „Friesche Zangen” hun groote bewondering en vereering der Friesche meren hebben geuit.

„Wetter, wetter is mijn libben,
Hinget siel en libben oer;
't Libben popert mij troch d'ieren,
As ik oer de weagen stjûr”.

D.

De ingang van het Fluessenmeer bij Gallamadammen

Het meisje ging voor een der ramen zitten en keek naar buiten zonder John zelfs maar een blik waardig te keuren. Gelukkig voor hem zat zij echter zóo, dat hij onder den schijn van eveneens naar buiten te kijken, haar op zijn gemak kon opnemen. Waarvan hij een dankbaar gebruik maakte. Toen hij haar beeltenis onuitwischbaar in zich gefixeerd had voelde hij, dat het voor zijn zielsrust absoluut noodzakelijk was met haar in contact te komen. Daar hij echter niet wist op welke wijze hij dit moest aankleeden, voelde hij de zenuwen naar zijn keel kruipen. Hij schraapte daarom dit orgaan eens, daarbij tevens de zoete hoop koesterend, dat zij haar blikken dan misschien voor een enkel oogenblik op hem zou laten rusten. Eilacy . . . zijn hoop was vergeefs. Het meisje dat zoo maar ineens en zonder dat zij er zichzelf van bewust was, John's hart gestolen had, bleef naar buiten staren in den grijzen, eentonigen regenval. Toen haalde John zijn hand eens door zijn haar en trok aan de punten van zijn vest, als wilde hij uit deze gebaren den moed en de kracht putten, een gesprek met de ongenaakbare schooné te beginnen. Nadat hij deze manipulaties verricht had, beschikte hij echter nog inplaats van over den noodigen moed over een groote dosis wanhoop. Deze wanhoop en zijn ontvlamde ziel gaven hem echter de inspiratie en de kracht zich van zijn stoel te verheffen en naar het raam te gaan. Hij deed dit alles op een kwasi nonchalante wijze en camoufleerde zijn bedoeling door voor te wenden naar het weer te willen kijken. En toen opeens, terwijl hij zoo voor het raam stond, had hij „het” gezegd, zonder dat hijzelf het wist: „Dat was wel heel onverwacht, die bui!”

Zijn stem had een beetje gebeefd — dat deed ze altijd, wanneer hij voor het eerst met een meisje in gesprek kwam. Was hij er eenmaal doorheen, dan ging het als vanzelf en was zijn bloeheid dra verdwenen.

„Heel onverwacht, net zooals u zegt,” antwoordde het meisje op een manier, die duidelijk te kennen gaf, dat het weer nu verder wat haar betrof geen stof voor een gesprek opleverde.

Eenigszins beduusd retireerde John naar zijn tafeltje. Hij zat nog niet goed, of de juffrouw kwam met zijn thee en nadat zij het voor hem neergezet had vroeg zij het meisje wat zij wenschte.

„Thee alstublieft, juffrouw Dorren,” zei ze met een stem, die John als hemelsche muziek in de ooren klonk. De toevoeging „juffrouw Dorren” gaf hem bovendien de overtuiging dat zij de eigenaresse kende, en hij vroeg zich nieuwsgierig af, of het meisje in het dorp woonde.

Hij maakte zijn thee klaar, steeds onderwijl zinnend hoe hij met het meisje in gesprek kon komen.

Nu moet het tot zijn eer gezegd worden, dat zijn geest zeer vindingrijk was. Weldra had hij dan ook een plan gevormd. Het was nog wel vaag, maar het was er dan toch, en hij verwachtte er heel wat van als hij het geheel kon uitdenken en in toepassing brengen. Onder de hand had juffrouw Dorren de thee voor het meisje gebracht en was reeds weer verdwenen. Na eenige minuten had John zijn plan geheel kant en klaar en was zijn bedeesdheid overwonnen. Hij kuchte eens en begon toen:

„Neem mij niet kwalijk, dat ik u stoor, juffrouw, maar ik zou u heel dankbaar zijn, indien u mij zoudt willen helpen. De kwestie is, dat ik in een zeer moeilijk geval verkeer, waarbij ik graag raad van u zou willen hebben. Ik doe eenvoudig als medemens een beroep op u, begrijpt u?”

Het meisje keek hem recht in zijn gezicht. Het was John alsof hij door den grond zonk, toen hij haar blauwe, droome- rige oogen op zich voelde rusten.

„Ik zou u niet hebben lastig gevallen, als ik niet juist den raad van een meisje zoo zeer noodig had.”

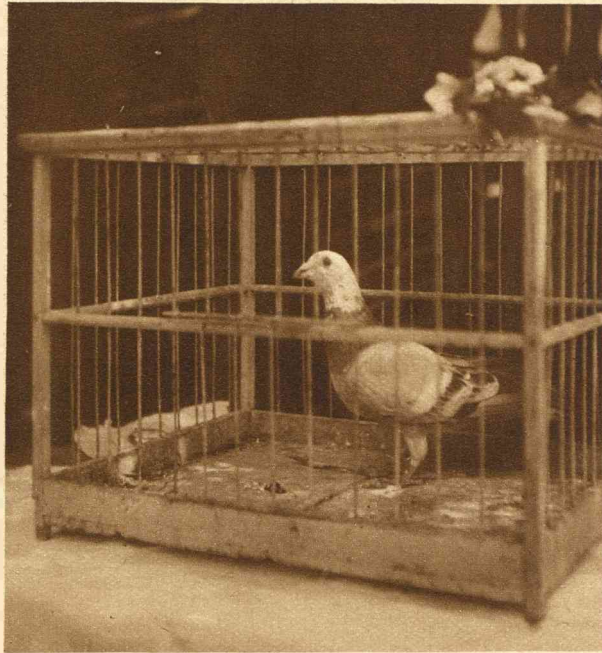
„Waarom moet juist ik, een vreemde, u raden? Waarom gaat u niet naar iemand van uw kennissen?”

„Ik heb geen kennissen hier, juffrouw,” antwoordde John met zeer goed geveinsde spijtigheid in zijn stem. „Ik ben juist de vorige week uit Indië gekomen, en ik ken hier niemand. — Maar mag ik u mijn moeilijkheden vertellen? Ik zal u heel dankbaar zijn als u naar mij wilt luisteren en als u mij . . . wilt raden. Ik ben overtuigd, dat u mij zult

willen aanhooren als u eenmaal weet in wat voor vreeselijke omstandigheden ik mij bevind.”

Er was iets in het gezicht van het meisje dat John den moed gaf verder te gaan, hoewel zij geen antwoord gaf. Hij schoof zijn stoel wat dichtër naar haar toe en vervolgde:

„Om te beginnen moet ik mij even voorstellen. Ik heet Dick Lent, en ben een wees. Mijn ouders zijn allebei gestorven, toen ik nog heel jong was — tien jaar. Mijn oom werd mijn voogd. Hij wilde mij in den handel doen, toen ik van school kwam, maar ik voelde er niet veel voor, omdat ik geloofde er geen aanleg voor te hebben. Om kort te gaan: mijn oom stond er op, dat ik in zijn zaken zou komen, en ik weigerde om de u reeds genoemde reden. Wij kregen onaangenaamheden en het gevolg was, dat ik mijn huis verliet en de wereld inging. Het is mij niet tegengelopen. Ik heb alles aangepakt wat ik krijgen kon, en verwierf ten slotte in Deli een goede betrekking. Ik dacht niet meer aan mijn oom, totdat ik een paar maanden geleden een brief kreeg van zijn notaris. Deze schreef mij, dat mijn oom gestorven was en zijn nalatenschap — ongeveer vijftig duizend gul-

Voor duivenliefhebbers.

De postduif die op de internationale Postduiven-tentoonstelling te Weenen met den eersten prijs bekroond werd.

den — aan mij zou komen, als ik mij onderwerpen wilde aan de bepalingen, die er in zijn testament gemaakt waren.”

„Welke waren deze bepalingen?” vroeg het meisje, nu een beetje geïnteresseerd.

„Ze waren,” vervolgde John, verheugd dat hij haar belangstelling had weten op te wekken met zijn gefantaseerd verhaal, „dat ik zijn nicht moest trouwen, uiterlijk binnen twaalf maanden na zijn overlijden.”

Hij hield even op.

„Dat is toch niet zoo erg?” vroeg het meisje, dat nu weer blijkbaar heel haar interesse voor zijn geval verloren had, want ze keek naar buiten en voegde aan haar opmerking veelbetekenend toe: „Ik geloof, dat het weer opklaart!”

„Niet zoo erg!” riep hij bijna uit. „En ik heb zijn nichtje nog nooit gezien!”

„Hoe heet zij?” vroeg zij.

„Dora Tween,” antwoordde hij. „Mijn oom had de ziekelijke overtuiging, dat wij goed bij elkaar zouden passen.”

„Maar waarom maakt u zich zoo druk? Stel u eens voor, dat het meisje door een of andere omstandigheid niet met u trouwen kan . . . dat zij bijvoorbeeld verloofd is . . .”

„Daarin heeft mijn oom voorzien. De som van vijftig duizend gulden is bestemd voor ons beiden of voor een van ons; als ik juffrouw Tween niet binnen den bepaalden tijd ten huwelijk heb gevraagd, is het geld voor haar, weigert zij echter mijn aanzoek, dan is het voor mij. Begrijpt u goed?”

„Heel goed, maar ik kan niet inzien op wat voor manier ik u van dienst kan zijn.”

„Toch wel, luistert u maar. Denkt u zich goed mijn positie in: ik ben een arme duivel, en vijftig duizend gulden is heel wat voor mij. Aan den anderen kant echter kan ik er niet toe komen mijn leven te verbinden aan een meisje, dat ik niet liefheb.”

„Gaat u haar een bezoek brengen. Misschien krijgt u haar wel lief!” merkte zij eenigszins schamper op.

„Dat is juist de moeilijkheid. Ik wil heel eerlijk tegenover u zijn: Ik ben bang, dat als Juffrouw Tween mij uiterlijk meevult, ik misschien onder den invloed van het geld met haar trouwen zal, terwijl onze karakters mogelijk niet met elkaar zullen harmonieeren. Ik zal misschien haar fouten lichter tellen, wetend wat er op het spel staat, en zij mogelijk de mijne. En als het te laat is, zullen wij pas tot het inzicht komen van onze fout. Druk ik mij duidelijk genoeg uit?”

„Ja zeker. U bedoelt dat uw beslissing misschien beïnvloed zal worden door de financieele bepalingen uit het testament van uw oom?”

„Juist,” antwoordde hij, „en ik gruw voor een huwelijk met een meisje waar ik niet of niet voldoende van houd, te meer daar ik, om het u eerlijk te zeggen, mij reeds in stilte zoo half en half verloofd voel met een meisje dat een engel is . . .”

„Maak u dan niet bezorgd, mijnheer Lent,” viel het meisje hem in de rede, juist toen hij erop wilde zinspelen dat zij degene was, die hij voor een engel aanzag, „u kunt veilig juffrouw Tween om haar hand verzoeken. Ze zal uw aanzoek niet aanvaarden, want zij is reeds getrouwd.”

John zou niet verbaasder hebben kunnen kijken, als het meisje hem plotseling om den hals gevallen was.

„Eh . . . eh. . . . hoe . . . hoe weet u dat?” bracht hij er met moeite uit.

„Kunt u dat niet raden?”

„U . . . u is juffrouw Dora Tween?”

„Dat ben ik . . . geweest. Een maand geleden ben ik getrouwd.” Het meisje stond van haar stoel op, en nog voor John zijn mond, die van verbazing wijd open bleef staan, kon sluiten, was zij reeds met een lichte buiging verdwenen.

Als een fietsband waar de lucht uitloopt, zakte hij in zijn stoel neer. Toen kneep hij zichzelf in zijn dij om zich te overtuigen dat hij niet droomde: een verhaal verzinnen, waarin een meisje een van de hoofdrollen vervult, is niet moeilijk voor iemand die over wat fantasie beschikt, maar het zóo te doen, dat de feiten volkomen kloppen met een absoluut niet-vermoede werkelijkheid, en dat de hoofdpersoon in levenden lijve en in werkelijkheid voor u oprijst, dat is wat anders! Meer strompelend en struikelend dan loopend, begaf John zich naar de gang en riep de eigenares om af te rekenen. Toen herinnerde hij zich opeens weer, dat het meisje haar bij den naam genoemd had, en hij informeerde of zij ook den naam wist van het meisje, dat zoeven vertrokken was.

„Ja zeker, mijnheer,” antwoordde het vrouwtje goedig, „dat is juffrouw Eva Reitner.”

„Eva Reitner? de bekende schrijfster?” vroeg John verbaasd. Toen viel zijn oog op zijn fiets, die in de portiek stond, en hij kreeg het gevoel alsof hij door den grond zonk: het voorwiel stond tegen de deur, zoodat het achterwiel met het zadeltaschje naar de straat gewend waren. En in dat zadeltaschje zat zijn naamkaartje! Natuurlijk had Eva Reitner zijn naam daarop gelezen, en wist zij, toen hij zich voorstelde als Dick Lent, dat hij loog en vanzelfsprekend had zij deze gevolgtrekking ook gemaakt met betrekking tot het verhaal, dat hij haar verteld had! En zij had hem zóo geraffineerd van repliek gediend, dat hij niet eens had weten te antwoorden!

Hij wendde zich tot de eigenares. „Wilt u mij zeggen, waar zij hier logeert?”

„Zeker, mijnheer. Als u hier de straat uitgaat, ziet u aan 't eind links een groote villa. Daar woont zij. Heeft zij soms iets laten liggen?”

„Om u de waarheid te zeggen,” antwoordde John, „liet zij een onvoltooid liefdesgeschiedenis achter.”

„En gaat u haar die brengen, mijnheer?”

„Ja, en ik hoop, dat zij haar in mijn bijzijn voltooit . . .”

Hij groette de niet-begrijpende eigenares en begaf zich met zijn fiets aan de hand naar de villa van Eva Reitner.

Wat daar tusschen heen besproken werd, kan niemand interesseeren, als ik vertel, dat zij zich eenige weken na hun ontmoeting reeds verloofden. John moest haar later met zijn fantasie vaak helpen, wanneer zij stof voor een verhaal zocht. „Want,” zoo beweerde zij dan gekscherend tegen hem, „ik heb je getrouwd, omdat je zulke aardige verhaaltjes kan verzinnen.”

ONZE FOTOWEDSTRIJD.

Wij brengen onzen lezeressen en lezers hierbij in herinnering, dat de termijn van inzending 1 September a.s. sluit. Voor de voorwaarden van dezen wedstrijd zie men „Panorama” van 30 Juli.

De heer C. V. Doorschot, oud-marktmeester te 's-Gravenhage, is 10 Augustus te Leiden op 82-jarigen leeftijd overleden.

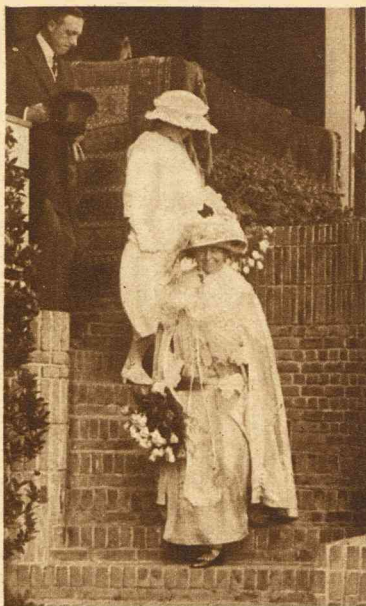
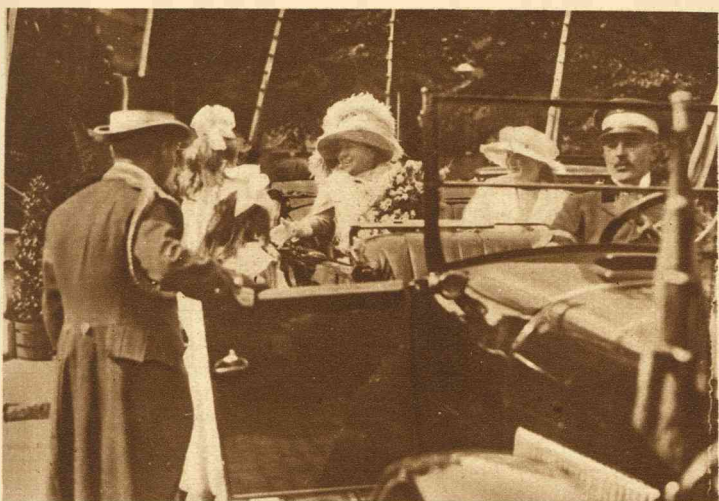
En 25-jarig jubileum

De vorige week vierde de heer F. Dahmen te Utrecht zijn 25-jarig jubileum als instructeur bij de Staatsspoorwegen. De heer Dahmen (X) is belast met de opleiding van het locomotiefpersoneel bij de Maatschappij.

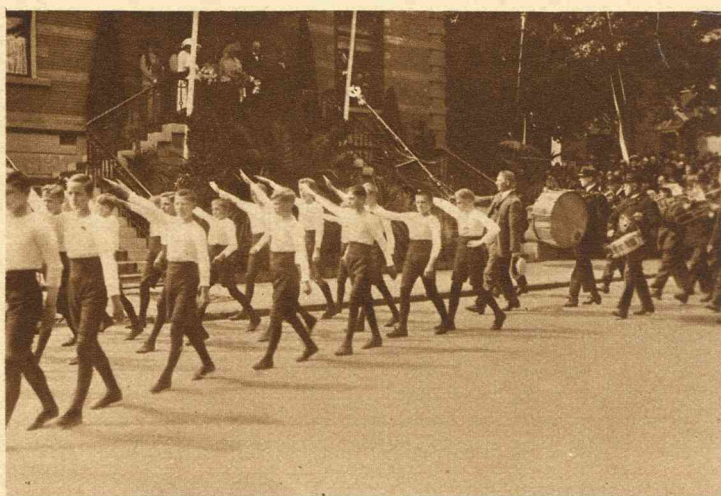

De heer J. K. Budde, hortulanus te Utrecht, hoopt 23 Augustus a.s. voor vier maanden naar Zuid-Afrika te vertrekken ter bestudeering van de flora aldaar.

VAN HEINDE

EN VERRE

Het koninklijk bezoek aan Hilversum

Maandagmiddag 11 Augustus bracht H.M. de Koningin vergezeld van Prinses Juliana een bezoek aan Hilversum. Onze foto's stellen voor, links: een paar Hilversumsche meisjes bieden H.M. bloemen aan. Midden: H.M. verlaat de tribune in het Sportpark, waar Zij een kinderzanguitvoering bijwoonde. Rechts: De huldebetoging der gymnasten aan de koninklijke bezoeksters.

Voor de nagelaten betrekkingen van de slachtoffers der ramp op de Schelde werd de vorige week te Amsterdam een collecte gehouden. De gelden werden ingezameld door meisjes in Zeeuwsch costume die een op een wagen geplaatst visschersvaartuig vergezelden.

Het zilveren priesterfeest van den Zeer Eerw. heer A. E. C. Huf,

Rector van het St.-Clemenshuis te Noordwijkerhout. — Een foto van den jubilaris (X) in de feestelijk versierde ontvangkamer van het St.-Clemenshuis.

Prof. Dr. Th. Weevers,

aan wien met ingang van 1 October a.s. op zijn verzoek eervol ontslag verleend is als buitengewoon hoogleraar aan de Rijks Universiteit te Groningen.

Het 1ste Internationale Americanisten Congres

dat 12 Augustus te 's-Gravenhage in de Ridderzaal werd aangevangen. — Groep der deelnemers.

Dr. J. W. v. d. Valk,

geneesheer aan het Wilhelmina-gasthuis te Amsterdam, is benoemd tot buitengewoon hoogleraar aan de Rijks Universiteit te Groningen in de faculteit der geneeskunde voor het onderwijs in de huid- en geslachtsziekten.

De Olympische Prijs-winnaars

Links: In de Grootte Club te Amsterdam werden de vorige week de winnaars van de Olympiade gehuldigd. Op onze foto ziet men: 1 Meyer (wielr.), 2 Pahud de Mortagne (paarden), 3 Willems (wielr.), 4 Scharroo (N.O.C.), 5 Van der Voort van Zijp (paarden), 6 Carp (zeilen), 7 Colenbrander (paarden), 8 Hirschman (N.O.C.), 9 Boot (athl.), 10 De Vries (athl.), 11 Feschotte (N.O.C.), 12 De Kruyff (paarden), 13 Vreede (zeilen), 14 De Jong (schermen), 15 Guepin (zeilen), 16 Eckhart (schermen), 17 Scherpenhuyzen (schermen), 18 v. d. Wiel (schermen), 19 Van Dulin (schermen), 20 Wynoldy Daniëls.

Rechts: Zondagmiddag 10 Augustus werden de vier Nederlandsche officieren die op de Olympiade prijswinnaars werden, n.l. de luitenant v. d. Voort v. Zijp, Pahud de Mortagne, de Kruyff en Colenbrander op Duindigt gehuldigd. Onze foto werd genomen toen luit.-kol. Maris, voorzitter van den Nederl. Hippischen Sportbond, den officieren namens de Bond een medaille aanbood.

TOEN HET HOOFD VAN RIBOT VIEL

Alle vragen had de jury bevestigend beantwoord. Het doodvonnis werd over Ribot uitgesproken. Men had ook niet anders verwacht, daar uit het getuigenverhoor klaar en helder gebleken was, dat de mecanicien Ribot den drievoudigen moord in de omgeving van Casoin gepleegd had. Het meest bezwarend waren de mededeelingen van Monsieur Parfait, die den moordenaar na het plegen van zijn daad heimelijk gevolgd was om zijn schuilplaats aan de justitie bekend te maken. Ribot hoorde zijn vonnis kalm aan, doch toen de gendarmen hem weg wilden voeren, wendde hij het gelaat naar Parfait en sprak met een stem, die geen enkele emotie verried: „Parfait, op het oogenblik, dat mijn kop onder de guillotine valt, zal mijn hand je wurgen . . . Salut.”

Parfait verschoot van kleur, zijn lippen trilden en zijn handen beefden; de rechters en het publiek keken als ver-

Bloeiakolf van de *Amorphophallus titanus*,

zoals deze, vóór de ontkiing, te zien was in 's Lands Plantentuin te Buitenzorg. — De *Amorphophallus titanus* is de grootste, bekende aaronskelk. Ze komt op Sumatra voor en heeft bladeren en kolven van ongeveer 2 M. lengte. Evenals vele andere aaronskelken verspreiden de ontloken bloemen van de *Amorphophallus titanus* een doordringende geur, waardoor aasvliegen en andere insecten, noodig voor de bestuiving, worden agetrokken. Het hierboven afgebeelde exemplaar had een mooie bruinroode kleur toen het bloeide (zie de foto hiernaast) en leverde een schitterend gezicht op. Honderden menschen verdrongen zich er dan ook omheen om de bloeiende plant van nabij te bewonderen.

dwaasd naar den veroordeelde, die juist de zaal verliet en in de donkerte van de deurgang even bleef staan om zijn oogen voor een oogenblik op Parfait te vestigen, die dien blik schuw ontweek.

Men lachte niet om die bedreiging, die een contradictie was; men was te veel onder den indruk van den toon, waarop die bedreiging geuit werd. . . . Het was meer dan de sinistere galgenhumor van een boef, die niets meer te verwachten heeft. De stemming was nog benauwender dan op het oogenblik toen de jury van haar beraadslaging terugkeerde en het vonnis uitgesproken zou worden; er kwam zelfs geen verademing, toen een der jonge advocaten lachend uitriep: „De mop is goed, Ribot is toch een eenige kerel.”

Stil, zonder te spreken, verliet men de rechtszaal; enkelen wierpen een zijdelingschen blik op Parfait, die huiverend en wankelend heenging.

Den derden October zou het vonnis voltrokken worden, ongeveer twee maanden na de uitspraak; sinds dien tijd had het dag en nacht door de hersenen van Parfait gedaverd: „Parfait, op het oogenblik, dat mijn kop onder de guillotine valt, zal mijn hand je wurgen . . . Salut.”

Rusteloos was hij getrokken van het oosten naar het westen, van het noorden naar het zuiden, was weer naar huis teruggekeerd om even later weer op reis te gaan. In het tikken van de klok, in het rammelen en knarsen van den trein, op stille wegen, in overvolle café's en schouwburgen hoorde hij de bedreiging van Ribot. Hij vervloekte het oogenblik, dat hij Ribot, die vóórdien een onbekende voor hem was geweest, aan de justitie overgeleverd had. Aan de politie had hij bescherming gevraagd, maar men had hem uitgelachen en gezegd, dat hij wijzer moest zijn . . . Ribot was toch niets meer dan een levende doode.

Hij was nog wat blijven praten, men had hem gerustgesteld. . . . „Hoe kon ik eigenlijk zoo dwaas zijn,” dacht hij, maar tegen den avond kwam de angst als een vloedgolf weer opzetten, die hem ten slotte geheel en al vastgreep.

Tegen den derden October zou hij naar de stad gaan om de terechtstelling bij te wonen, hij zou er zich van overtuigen,

dat Ribot werkelijk geuillotineerd werd, doch even daarna kreeg hij weer een ander plan, dat dadelijk weer verdrongen werd door zooveel andere. In den middag van den tweeden October ging hij naar bed met het voornemen daarin tot den volgenden ochtend half zes te blijven, dan zou hij heimelijk het land verlaten en eerst maanden daarna terugkeeren. De dekens had hij tot over de ooren getrokken en zijn handen krampachtig tegen de oogen gedrukt. Den heelen nacht bleef Parfait wakker, de kamer werd spookachtig verlicht door de maan, die op het gordijn van het venster aan het voeteinde van zijn ledikant scheen.

De pendule sloeg vier, het maanlicht was uit de kamer verdwenen.

't Was er nu duister, met alleen vaag te onderscheiden het witte gordijn . . . Nu en dan reed er een auto of een voertuig voorbij, dan kromp hij ineen en beet in de kussens om het niet uit te schreeuwen van angst . . . 't Was alsof het gordijn bewoog, heel even maar . . . Het tikken van de klok mokerde in zijn kop . . . Hij had haar willen stilzetten, maar de moed ontbrak hem om het bed uit te komen.

De dag kwam . . . De lugubere dag . . . Een flets licht drong door het gordijn. . . . De pendule sloeg vijf . . . Misschien nog een kwartier en 't was gebeurd . . . Er was iets in de kamer op den grond gevallen . . . er bewoog iets aan zijn bed . . .

Een rauwe kreet klonk door de kamer . . . nog een korte gesmoorde kreet, dan een rochelen en een wild woelen in het ledikant, dat geleidelijk verzwakte, totdat er niets anders overbleef dan een stilte, die alleen verbroken werd door het eentonig tikken van de klok.

Op hetzelfde oogenblik teekende zich tegen het morgen-grauw het silhouet af van een guillotine met neergevallen bijl, waar omheen in een ruim carré een menschenmassa stond. De verschrikking, die op hun groen-bleek gelaat lag en de uitdrukking van de door ontzetting verstarde oogen, werd door het matte licht van den ochtend tot een emblema van waanzin. Het hoofd van Ribot was gevallen.

Het zonderling gedrag van Parfait was onder de dorpsbewoners bekend geworden en al spoedig kreeg hij den bijnaam van „de gekke Parfait”. In de laatste dagen had de dorpsjeugd zich voor het huis van Parfait verzameld, waarom wist men niet; het was dan ook niets anders dan de aantrekking van het geheimzinnige. De boeren, die vroeg naar het veld gingen, waren dien morgen ook langs het huis geloopt om even schuw en angstig naar de neergelaten gordijnen te kijken.

Boer Lipeau had een vreeselijken kreet gehoord toen hij voor het huis van dien gekken Parfait stond; hij nam de beenen en liep regelrecht de gendarmerie binnen, waar hij met veel moeite kon vertellen wat hij gehoord had.

De perfect trachtte Lipeau te overtuigen, dat hij zich vergist had, doch deze bleef zoo positief bij zijn verklaring, dat men besloot met een paar gendarmen een onderzoek in te stellen. Op het oogenblik, dat zij bij de sloot, die voor het huis van Parfait lag, kwamen, snorde een motorrijder gemaskeerd in een zwart laken het kleine bruggetje over. De motor slipte, waardoor iets in het water viel, doch de rijder was zijn stuur weer spoedig meester en stoof den weg naar de stad op.

De perfect beval onmiddellijk een gendarme naar de stad te telefoneeren om den motorrijder op te wachten en hem te arresteren, totdat hij een onderzoek in het huis had ingesteld.

De voordeur was gesloten, doch de achterdeur, die op het erf uitkwam, stond open. In de parterre van het huis werd niets bijzonders gezien, de keuken en de kamer waren verlaten en droegen geen sporen, dat er iemand in de laatste dagen geweest moest zijn. Zij gingen de trap op naar de slaapkamer, waar de perfect de deur opende, doch onmiddellijk weer toetrok om haar daarna wijd open te gooien.

Parfait lag op het bed, de beenen opgetrokken, de vuisten gebald en met het hoofd half uit het ledikant. Zijn gelaat was opgezwollen en blauw, terwijl zijn keel krachtige vingerafdrukken vertoonden. Op de borst was een papier gespeld met de woorden „Ribot heeft zich gewroken”.

In de stad werd de eerste telefonische mededeeling omtrent den schreeuw en den motorrijder nog al sceptisch opgevat, doch toen het bericht van den moord kwam, was alles in actie en werd er een auto met gewapende politiemannen naar den weg van Brouille gedirigeerd.

Men kwam juist op tijd, want nauwelijks had de auto gestopt of men hoorde het naderen van een motorrijder, dat een oogenblik later tusschen de boomen zichtbaar werd. De berijder was niet in het zwart gehuld, maar had een licht lederen helm op en motorpak aan. De politie-auto werd dwars over den weg gemaneuvreerd, hetgeen de motorrijder opgemerkt had, want eensklaps hield hij zijn vaart in. Hij scheen te twijfelen, maar heel even, want onmiddellijk zette hij den motor aan en kwam full speed met een revolver op de politiebeambten gericht, aansnorren.

De politie trok ook de wapens, een schot viel, een gendarme stortte neer, uit den auto werden salvo's gegeven . . . Een kreet . . . de motor slipte, de rijder sloeg neer en bleef roerloos op den weg liggen, terwijl de motor tegen den berm vloog. Men snelde naar den motorrijder, die zich niet meer bewogen had.

„Het is een vrouw, zij is dood,” riep een politiebeambte uit.

De zaak Parfait was een geval dat in de annalen der crimineele politie nog niet was voorgekomen. Op den morgen, dat Ribot zijn vonnis werd voltrokken, werd Parfait geworgd. Wie de moordenaar was? Volgens de vingerafdrukken, die op de keel van den vermoorde stonden, was het niemand anders

dan Ribot, want het waren zijn vingertoppen. De woorden „Ribot heeft zich gewroken”, waren door hem geschreven. De motorrijder, die even na den moord het huis verliet, was een vermomde vrouw, waarschijnlijk de eenige, die van den moord meer afwist, doch zij was gedood, en men had haar identiteit niet kunnen vaststellen. De moord had zij niet gedaan, dit getuigden haar handen. De groote zwarte doek was half verbrand in het struikgewas aan den weg gevonden, dien had zij dus willen doen verdwijnen. Bovendien was door de autopsie vastgesteld, dat de hand, die den greep gedaan had, over een bovenmenselijke kracht moest hebben beschikt.

Eén ding was zeker, namelijk dat Ribot zich door een ander had laten wreken, maar door wien?

De vrouw had tijdens de vlucht op den motor iets in het water laten vallen; de sloot was afgedregd, maar men had niets gevonden. De politie had het meest uitgebreide onderzoek ingesteld om licht in de duistere zaak te krijgen, doch dit was haar niet gelukt. De justitie had het materiaal betreffende den moord op Parfait, nog eens grondig bestudeerd, en kon maar tot die ééne conclusie komen, dat nie-

De *Amorphophallus titanus*

uit 's Lands Plantentuin te Buitenzorg in bloei. Deze foto werd vier dagen na de hiernaast afgebeelde genomen.

mand anders dan Ribot het misdrijf gepleegd had en dit was onmogelijk. Er bleef nog een weg open, die tot een ont-knooping kon leiden en wel dat gedeelte van de sloot droogmalen, waar men iets in het water had zien vallen. Men had er wel gebaggerd, maar niets gevonden, doch men kon nooit weten, en daar dit nog het eenige was, dat men kon doen, werd besloten tot het droogmalen van een deel van de sloot over te gaan.

Het dorp Brouille was op een zekeren morgen weer in rep en roer. Voor het spookhuis, zooals de dorpingen de woning van Parfait na den moord noemden, was de justitie weer bezig. Men had het water rondom de brug afgedempt en onder groote belangstelling van de bevolking werd dat gedeelte drooggemalen. Reeds hier en daar stak het slip boven het water uit, men voelde zich reeds teleurgesteld, ofschoon men van het droogmalen niet veel resultaat verwacht had.

Eensklaps riep 'n stem: „Stop, haal dit eens aan den wal.” Uit het slik, bijna niet te onderscheiden, stak een deel van een kistje; voorzichtig werd het aan den wal getrokken, waar het een langwerpige trommeltje bleek te zijn.

De Officier van Justitie nam het op, trok met een nerveus gebaar het deksel open en een ijzeren hand, die door middel van een lang electrisch snoer aan een batterij in het kistje bevestigd was, viel op den grond. De hand was een wonder van techniek, ze bestond uit tientallen deelen, die door den stroom in beweging gebracht konden worden. Het was de hand van Ribot van ijzer. „Ziet hier, mijne heeren,” sprak de Officier, terwijl hij de hand stroom gaf. Als een monsterachtig insect liep de hand op de vingers over den weg en bij den weeken grond aan den slootkant gekomen wroette ze diep in de aarde . . .

„Kijk, zoo hebben de vingers ook in het vleesch van Parfait gewroet,” riep de Officier uit, en de hand uitschakelende, vervolgde hij: „Nu is het geval opgelost, de vrouw was natuurlijk het liefje van Ribot, hij heeft haar zijn geniale constructie gegeven om op den dag van zijn executie Parfait er mede te doden. De vrouw heeft zijn laatsten wil vervuld. Of Parfait en de vrouw voor dien dag met elkaar in relatie stonden, is niet meer op te helderen. Vermoedelijk niet.”

Zoo had de hand van Ribot zich toch gewroken.
G. DIETERLE

Huizen aan de Markt te Northleach.

De „fishpond” met gezicht op Manorhouse.

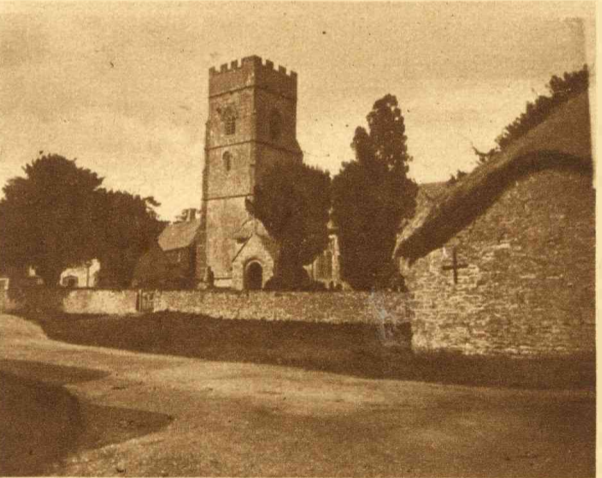
Huizen aan de Markt te Northleach.

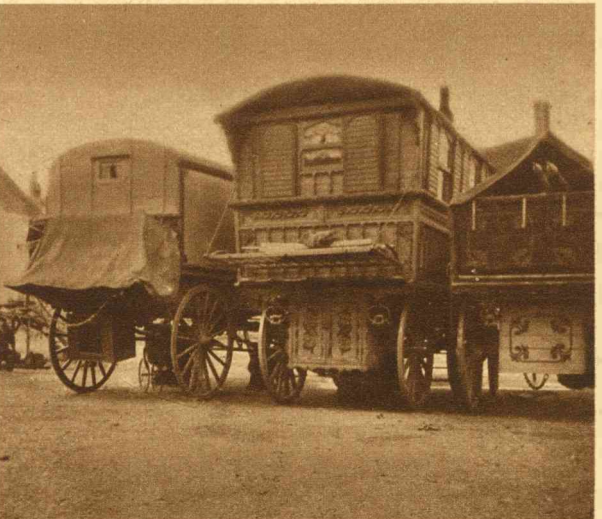
Gezicht op den achterkant van een oud huis te Northleach, indertijd een uitspanning waar postpaarden gewisseld werden. Rechts op de foto de oude stallen.

Slopje met doorzicht op den ouden kerktoeren van Northleach.

Het kerkje te Hampnett, een der mooiste kleine kerkjes van de streek. Het heele dorp bestaat uit een paar boerderijen en eenige cottages.

Een echte antieke „caravan”, waarmee zigeuners naar de een- en tweedaagsche kermessen trekken, die in Gloucestershire „mop” genoemd worden.

Kiekie uit Gloucestershire.

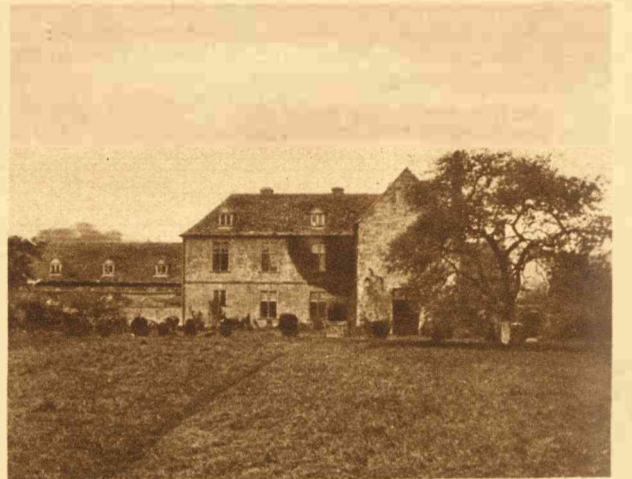
Toen ik aan een engelsche dame, met wie ik de hut op de boot deelde, vertelde, dat ik naar Northleach ging, keek ze me vragend aan en had geen flauw idee waar ergens in de wereld dit plaatsje te vinden was ; en ze was niet de eenige. Er zijn van die vergeten hoekjes, die daar midden in de mooie engelsche „country” rustig en ongerept voortbestaan, zooals ze daar honderden jaren hebben gelegen, een groepje huisjes in een plooi van een uitgestrekte golvende groene vlakte en gedomineerd door een mooien ouden kerktoeren. Een van die plaatsjes is Northleach. Eeuwen geleden in den tijd van de „wooltrade” was 't een welvarend stadje. Later is het zachtjes ingeslapen, en, hoewel aan den grooten weg Londen—Oxford gelegen, is de moderne beschaving er aan voorbij gegaan. Alles is er oud ; er staat geen enkel modern huis ; en als je langs de kleine cottages loopt, die miniatuurhuisjes met kleine diepe vensters, waarin kleurige bloemen een vroolijken toon aanbrenge, en die in den grijzen steen van het land opgetrokken en voor een groot deel nog gedekt zijn met daken van platte steenen, die uit den grond gehaald worden, dan kijk je onwillekeurig langs je moderne kleding en voel je jezelf een levend anachronisme.

Electriciteit is er onbekend, je zit er nog evenals onze hollandsche voorvaders eenige geslachten terug, bij een olielamp voor den open haard te breien. Eén huis is er, waar ik toevallig logeerde, met eigen elektrische installatie. Het is een groot oud huis, dat vroeger een hotel was. Het heeft een grooten tuin met dubbelen oprit en een massa bijgebouwen, waar de postpaarden gestald werden. De ruime kamers hebben witte muren en de eikenhouten vloeren en de, door den tijd uitgesleten, zware balken in de plafonds zijn bijna zwart van ouderdom. Elken nacht om half drie hooren de bewoners schuifelende voetstappen langs de lange donkere gang en doet de „huisgeest” haar ronde. De zeer geloofwaardige bewoners vertelden me dat ze een oude dame is met grijs haar en . . . dat ze niet kwaadaardig is. Bijna elk oud huis in Engeland heeft zijn „ghost” en de Engelschen, haast zonder uitzondering, gelooven er aan. Northleach is niet geschikt voor den vooruitgang, het moderne aardt er niet. Eens kwam een brouwer met vooruitstrevende neigingen op de gedachte gas aan te leggen en er werden leidingen aangebracht ; 't was werkelijk een ernstige poging, want er werd een miniatuur gashoudertje geplaatst. 't Kwam echter nooit verder ; de brouwer stierf en 't gasketeltje ligt er half weggezonden in de modder, omdat niemand de energie had de poging tot moderniseering voort te zetten. Zoo was Northleach nog steeds zonder straatverlichting, zooals het eeuwen geweest was, totdat op een goeden dag de burgervader, die in zijn vrijen rijd postpapier verkoopt en bloemvazen en notenchocolade enz. enz., de elite van de plaats in een vergadering bijeenriep om te beraadslagen, daar er in één week vier ongelukken waren gebeurd door de duisternis. En nu heeft men aan den hoofdweg eenige olielampen gekregen.

Wij Hollanders, met onze aangeboren neiging om vreemde woorden te gebruiken, zijn gewoon te spreken van „gemütlich” als om aan te duiden dat deze gemoedelijkheid speciaal duitsch zou zijn ; ik kan echter verzekeren, dat ik nergens in Europa meer gemoedelijkheid heb aangetroffen dan in de engelsche „country”.

Ik moet nog even een typische aardigheid vertellen. De groote brouwerij, waar de modern aangelegde brouwer gewoond had, stond lang leeg, totdat op een goeden dag iemand op het idee kwam er een kippenfokkerij te beginnen. Omdat het zoo jammer was den aanwezigen stoomketel niet te gebruiken bedacht hij daarvan een tunnel te maken voor de kippen. Zeker naar het model van de Londensche „tube” ! Er passeerde daar, voor zoover ik gezien heb, wel nooit iemand, maar hij vond het blijkbaar toch wel veilig. Een gat werd gegraven onder den weg door, voor een prikje een kleine oude „steam tractor”, een locomobiel, waarmee een groot deel van het vrachtvervoer in deze streek geschiedt, gekocht. Toen zou het gewichtige werk een aanvang nemen. Een flinke kabel aan den stoomketel gebonden, door het gat en dan weer vast aan de locomobiel . . . en toen kwam de zaak in werking. In spanning werd het groote ijzeren gevaarte gadeslagen, terwijl het langzaam tegen den zacht gloeienden wegwand oprees totdat . . . het zwaarder werd dan de kleine locomobiel en deze met een vaartje het voor den stoomketel bestemde gat in vloog. De amateur-ingenieur kon nog net, door van de machine af te springen, zijn leven redden en kwam met eenige lichte kwetsuren vrij. 't Heeft me wel gespeten, dat ik niet met mijn camera tegenwoordig was ; 't had een buitengewone illustratie kunnen worden voor het bekende spreekwoord : wie een kuil graaft voor een ander . . . enz. En zoo ligt nu de kleine dappere locomobiel, die niet tegen haar taak opgewassen was, ook in den modder als een waardig pendant van het gashoudertje. Neen, wat modern is kan niet aarden in Northleach. . . .

V.

Oude boerderij te Northleach.

Binnenplaats, behorende bij een slagerij. In de poort hangen aan den zolder de hammen te drogen. Het plaveisel bestaat uit steenen van allerlei grootte, die zooals zij uit den grond gehaald werden, neergelegd zijn.

Cottages te Hampnett. Op deze foto is de eigenaardige bouw van de muren, die tuinen en landerijen omgeven, goed te zien.

Schilderachtig huisje te Turkdean.

HET HERVONDEN GOUDLAND

Een verhaal uit Zuid-Arabië
door NIELS MEYN

Geautoriseerde vertaling uit het Deensch

17)

Elver zag hem aan. „Er is mij gezegd, dat de reden, waarom het aan de demonen der woestijn werd vergund, om dit land binnen te dringen, deze is, dat zich op het oogenblik een vreemde vrouw binnen de muren der stad bevindt,” hij wees op Musa, „en gij zijt het die haar hier hebt gebracht en die haar verborgen houdt.”

Musa's oogen schoten vlammen. „Niet met geweld heb ik een vreemde vrouw hierheen gevoerd,” sprak hij vol waardigheid. „Ik zag haar, Ilisah-Ada, toen ik op uw bevel over de zee ben gevaren naar het land, waar wij ivoor en slaven halen. Ze was samen met mannen, die evenals zij, haar als goud en oogen als de blauwe hemel hadden. Maar het waren ongelooovige honden, en Allah deed haar liefde zich tot mij wenden. Ze volgde mij over de zee en ze bevond zich in mijn draagstoel, toen de tweevoetige jakhalzen ons aanvielen met hun moordende vuurmonden. Als zij er niet bij was geweest, dan zou ik hen dapper tegemoet zijn gereden met getrokken zwaard, en niet als een laffe hond de wijk hebben genomen. Zij is nu in mijn paleis en slechts de dood kan ons scheiden.” Hij ging weer zitten en er volgde diepe stilte.

De ingenieur boog zich naar Holst toe. „Als die vriend de waarheid spreekt,” zei hij zacht, „dan is er voor ons geen reden om de voorzienigheid te spelen. 't Is best mogelijk, dat een malle Amerikaansche verliefd op hem is geworden. 't Is een prachtkerel. We kunnen trouwens verlangen om de dame zelf te spreken. Maar dat is van later zorg.” Hij verhief zijn stem en ging weer in 't Arabisch over. „Mijn vriend en ik,” begon hij, maar hij bedacht zich in tijds. „Doorluchtige vorstin, over den dapperen Musa en zijn blauwoogige vrouw kunnen we later spreken, nu komt het er op aan, om onze vijanden te verpletteren. Ik verzoek u dus om ruiters uit te zenden die kunnen berichten, waar de vijand zich bevindt.”

Musa stond op. De woorden van den ingenieur hadden hem zeer veel welwillender tegenover de vreemdelingen gestemd. „Vorstin,” riep hij, „mijn snelste ruiters zijn reeds lang weggereden, zoodra zij met tijding terugkomen, zult gij mij aan uw voeten zien liggen. Maar ge moet weten — vreemde mannen uit het rijk der wolven — dat de weg lang is naar de witte stad en het pad is smal. Talrijke wegen leiden naar het binnenland over breede bergpassen, maar alle loopen ze dood. Het juiste pad is smal en steil en wordt slechts gekozen door hen, die ermede bekend zijn. Alle anderen zullen de voorkeur geven aan den breeden, gemakkelijken weg, die slechts leidt naar woeste, onherbergzame kloven, waar booze geesten verblijven houden.” Hij stond op, boog diep voor zijn gebiedster, en verliet toen de zaal.

„Hoe lang heeft men noodig om de stad te bereiken, wanneer men den juisten weg volgt?” vroeg Holst.

„Tien dagen rekent men, dat de karavanen nog noodig hebben, wanneer ze aan het fort bij het dal des doods zijn gekomen,” antwoordde de vorstin, „zeven dagen gaat de weg door de woeste bergen, door dood land waarop Allah's vloek rust. Dan gaat men twee dagen door bergen, wier schoot zilver en goud en edelsteenen bevat. Daar arbeiden, in diepe mijnen, tweeduizend slaven. Ieder van hen werkt om den anderen dag twee uur, en wie een bijzonderen schat gevonden heeft, is een week vrij.

„Vóór deze bergen ligt een vlakke, waar ontelbare schapen weiden en daarna gaat de weg verder door een nauwen pas vol bochten, die den eenigen toegang vormt tot het groote dal, waarin de stad ligt. In dezen pas kunnen honderd mannen zich tegen tienduizend verdedigen en de tocht van den pas naar de stad duurt tien dagen, zoo groot is het dal. — Maar eer wij tegen de vijandelijke scharen uittrekken, moet gij mij vertellen, vanwaar gij komt en of gij geesten zijt of menschen. Wonderlijk was uw gouden vogel, hij scheen uit een andere wereld te komen.”

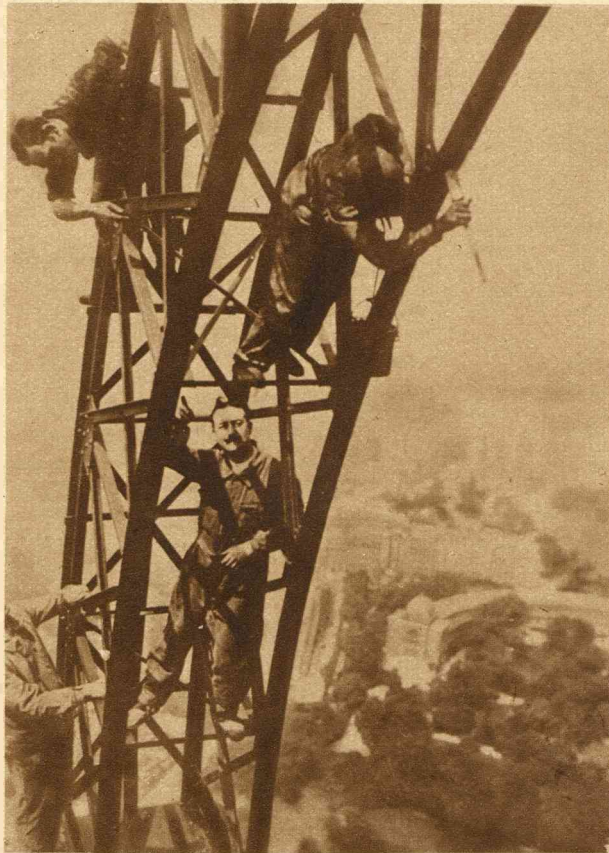
Holst boog diep voor de vorstin. „We zijn geen geesten — weet dan, edele prinses, dat we sterfelijke menschen zijn, evenals gij. Maar het past niet, dat wij hier spreken over onze eigen onbeteekenende lotgevallen. Wij smeeken u, verblijd onze harten door ons te

vertellen van dit merkwaardige land en zijn gelukkige bewoners.”

Ilisah-Ada knikte. „Gaarne doe ik dat, maar daar de dag voorbij is en Allah's engelen de schitterende hemellichten ontsteken, verzoek ik u, op te stijgen naar het dak van het paleis. Daar willen we rusten in de koelte van den nacht en de wijze Emir-al-kutub zal u de wonderlijke geschiedenis verhalen van de edele vrouw, de afstammeling van den Profeet, die duizend jaar geleden hierheen is gekomen.”

Ze klapte in de handen en terstond kwamen talloze slaven toegesnel. Lange, zachte tapijten werden op de marmeren steenen van den zaalvloer gelegd. De zware zijden gordijnen op den achtergrond werden opzij geschoven en een breede marmeren trap werd zichtbaar, die naar het dak leidde. Ilisah-Ada stond op en ging voor, de anderen volgden.

Op het platte dak van het paleis waren groote tapijten en donzig-zachte zijden kussens neergelegd. Hier vlijde men zich behaaglijk neer onder groote zilveren kandelabers met dikke waskaarsen, die geurden naar amber. Uit gouden wierookvaten stegen welrie-

Den gevaarlijk karwei

Het ijzerwerk van den Eiffeltoren te Parijs, den hoogsten toren der wereld, moet natuurlijk af en toe hersteld en opnieuw geschilderd worden. Onze foto geeft eenige arbeiders aan deze gevaarlijke werkzaamheden, die zij op duizelingwekkende hoogte moeten uitvoeren.

kende dampen op, die als nauw zichtbare nevelsluiers om de zittenden heen kronkelden.

Beneden hen strekte ter weerszijden de stad zich uit, met haar talloze fonkelende lichten; het leek haast, of de aarde een groote spiegel was, die den hemel met zijn myriaden van goud-glinsterende sterren weerkaatste.

Toen allen gezeten waren, gaf Ilisah-Ada een wenk aan den Emir, die terstond met zijn verhaal begon.

„Vreemdelingen,” sprak hij, „gij moet dan weten, dat er meer dan duizend jaar geleden een groot en machtig heerscher leefde, de afstammeling en opvolger van den Profeet; Harun heette hij, bijgenaamd Ar-rachid. Allah behoeft zijn nagedachtenis. — Hij had een zuster, die den naam Abbasa droeg. Schoon was zij als de volle maan en haar wijsheid en vernuft waren schitterend als de zon.

De Kalif had ook een Grootvizier, de edele Djasar, dien hij als een broeder liefhad. Dikwijls riep hij 's nachts, wanneer de slaap niet wilde komen, Djasar tot zich en dan vlogen de uren voor hen voorbij onder allerlei scherts en genot. Bij die vroolijke feesten liet dan de Kalif een slavin uit het paleis halen om voor zijn vriend te dansen.

Nu geschiedde het, dat Abbasa in vurige liefde voor den Grootvizier ontvlamde, want hij was buitengewoon beminnelijk en schoon. Op een nacht, toen Haren-ar-rachid weer een boodschap naar 't paleis zond, haalde Abbasa de slavin over, om met haar van kleeding te ruilen en ging in haar plaats. De twee minnenden vonden elkaar in een geheim huwelijk en waren zeer gelukkig. Daarna kwam Abbasa altijd op die feesten, zonder dat haar broeder het vermoedde. Maar eindelijk kon het niet meer verborgen blijven, dat zij in het geheim gehuwd waren.

De toorn van den Kalif was vreeselijk. Hij liet den Grootvizier ter dood brengen en zijn zuster met haar kind zond hij uit Bagdad weg. Dit geschiedde in het jaar 187 na de vlucht van den Profeet uit Mekka.

Abbasa trok naar de heilige stad, maar ze was ontroostbaar en kon geen rust vinden. Dus trok ze verder met een kleine schaar getrouwen en doolde wijd en zijd rond, totdat ze eindelijk kwam aan de stad Zafar, waar ze aan boord van een schip ging, om naar Bosra te zeilen. Nauwelijks echter was het schip in volle zee, of er stak een vreeselijke storm op, die het van golf tot golf wierp, totdat het ten laatste, zonder mast of roer, op een onbekende kust strandde.

Allen die aan boord waren barstten in luide jammerklachten uit, want ze hadden geen voedsel en geen water en de kust was dor en onbewoond. Maar Allah vergeet de zijnen niet. Toen ze gedurende drie dagen langs de bergen waren getrokken, vertoonde zich in zee een groot wit zeil. Het kwam snel naderbij en een reusachtig schip stevende naar de kust.

Rijkgekleede mannen kwamen aan land en waren ten hoogste verbaasd, hier vreemdelingen te ontmoeten. Ze droegen allerlei kostbare goederen aan land en stapelden die op; toen maakten ze vuur aan en bereidden een maaltijd, waaraan ze Abbasa en haar metgezellen verzochten deel te nemen. Den volgenden morgen kwam er een karavaan uit een smalle pas in de rots. De kameelen waren beladen met goud en edelsteenen en wierook; dit alles werd naar het schip gedragen en in plaats daarvan werden al de balen met goederen, die op de zandige kust lagen opgestapeld, op de kameelen geladen.

Abbasa verzocht, om met het schip te mogen meevaren, maar de kapitein schudde het hoofd en de leider der karavaan zeide, dat degene die de bewoners van de stad in de bergen had gezien, sterven moest of anders met hen mede gaan en zijn gansche leven daar blijven. Abbasa en haar metgezellen verkozen toen om mede te gaan langs den geheimen weg door de woestijn, en na een lange reis kwamen ze aan de stad.” De Emir hield even op en staarde voor zich uit; toen ging hij voort:

„Die stad was in overoude tijden gebouwd door een koning, genaamd Ragual; hij was de laatste heerscher over een machtig rijk, dat bestond vóór den tijd der onwetendheid en dat Ma'in genoemd werd. Maar een vreeselijke watervloed had zijn stad verwoest en wreede vijanden hadden zijn volk vermoord.

Dus was hij met een groote schare krijgslieden en hun vrouwen de woestijn doorgetrokken en had dit vruchtbare dal gevonden. Hij was een afgodendienaar en bouwde op de rotsen daarginds een tempel aan de maan gewijd. Daar werd Wadd, een maangod, aangebeden. In het dal en in de bergen werden groote dijken en kanalen aangelegd en er brak een tijdperk van bloei aan. Tweemaal in het jaar werd een schare trouwe en stilzwijgende mannen uitgezonden naar de kust, langs den verren weg door de schrikkelijke woestijn en zodoende vernam men, wat er gebeurde in de rijken en landen van de wereld daarbuiten. Maar terwijl daar ginds rijken te gronde gingen en andere ontstonden, leidde koning Raguals volk een gelukkig leven in het door de bergen beschermde dal.

Toen Abbasa in de stad kwam, was de laatste heerscher kinderloos gestorven en werd zij tot gebiedster uitgeroepen. Jarenlang voerde zij strijd tegen de offerpriesters van den maangod, die in gindschen tempel, waar slechts degene, die den heiligen weg weet kan komen, hun duivelskunsten uitoefenden. Maar Allah's leer behaalde ten slotte de overwinning, en men weet te vertellen van een onversaagd krijgsman, die den weg naar den tempel ontdekte, en de laatste maanpriesters doodde. Toen liet Abbasa den weg dichtmetzelen en sindsdien heeft niemand hem meer geweten.

De zoon van Abbasa en Djasar, Abdrahaman, werd later koning van het land en van hem stamt ons doorluchtig vorstengeslacht af.”

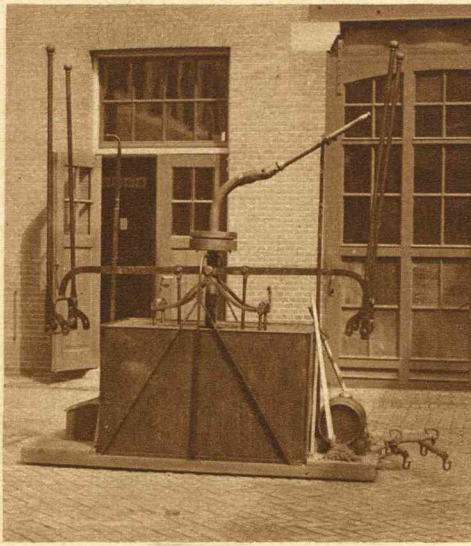
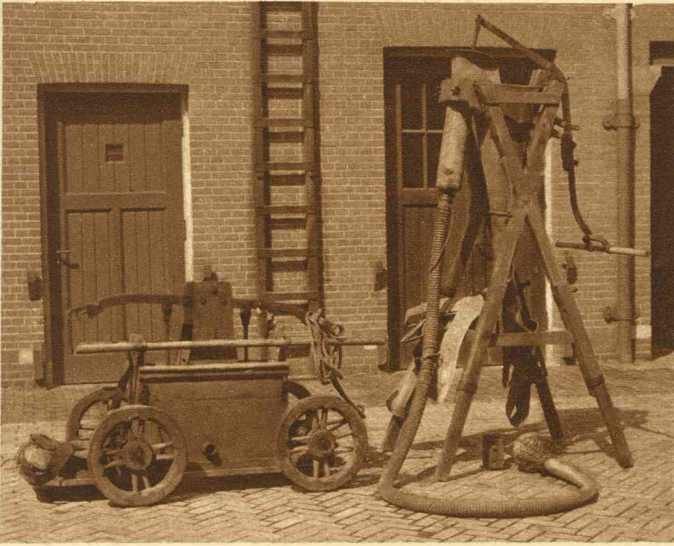
Hij boog diep voor Ilisah-Ada.

Holst en Elver hadden het verhaal met de grootste belangstelling aangehoord en beiden waren ze tot het besef gekomen, dat, wanneer het land werkelijk al de schatten bevatte, waarvan hier sprake was, het volkomen te gronde zou gaan, wanneer een Europeesche expeditie de stad in haar macht kreeg. Dan zou de duizendjarige vrede plotseling worden verbroken en zou de ruwe, aanmatigende Europeesche ondernemingsgeest de macht in handen krijgen. Dit mocht nooit gebeuren.

Ilisah-Ada gaf den slavinnen een wenk en terstond werden schotels met heerlijke spijzen gebracht. Toen de maaltijd was afgelopen brak men op en aan de beide vreemdelingen werd een weelderig slaapvertrek aangewezen. (Wordt vervolgd.)

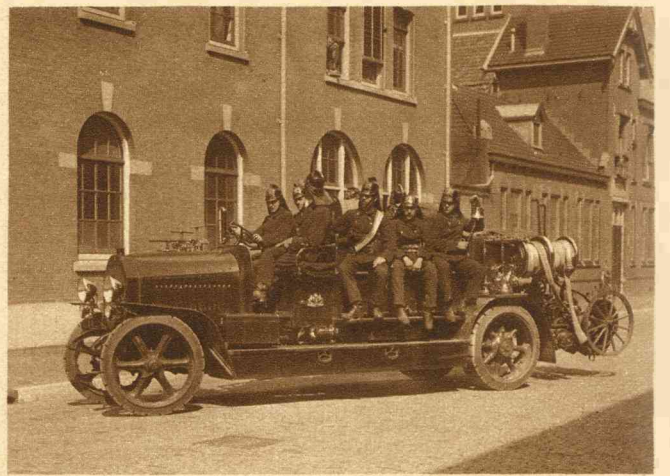
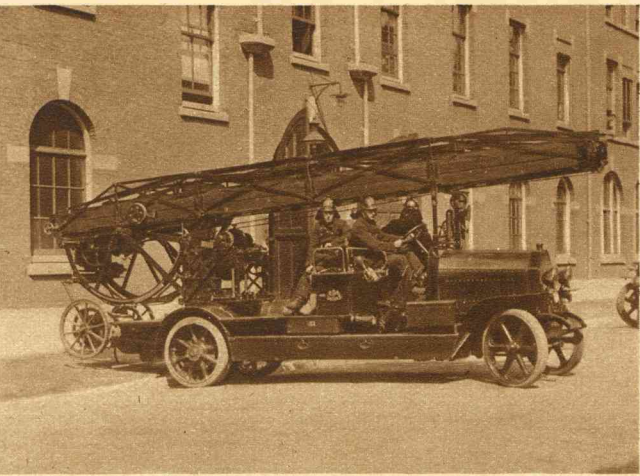

UIT HET VOLLE LEVEN

Het vijftigjarig bestaan der Amsterdamsche brandweer.

In verband met het feit dat het den 15en Augustus 50 jaar geleden was, dat de Amsterdamsche brandweer van een corps vrijwillige spuitgasten werd omgezet in een corps beroepsbrandweerlieden, dat thans onder bevel staat van den energieke commandant C. Gordijn Jr., brengen wij op deze pagina een aantal kiekjes, die o. i. een uitstekend idee geven van het groote verschil dat er bestaat tusschen de middelen waarover men vroeger beschikte en die waarmede men thans het vuur bestrijdt. — Hierboven, links: De oudste door Jan van der Heyden geconstrueerde brandspuit, welke nog geen persvermogen had. Midden: een andere primitieve spuit, waarvan het reservoir met emmers water gevuld werd en die ongeveer werkte als de bekende glazen spuit. Rechts: Een oude brandspuit, die wel pers- en zuigvermogen had, maar toch nog met de hand bediend werd.

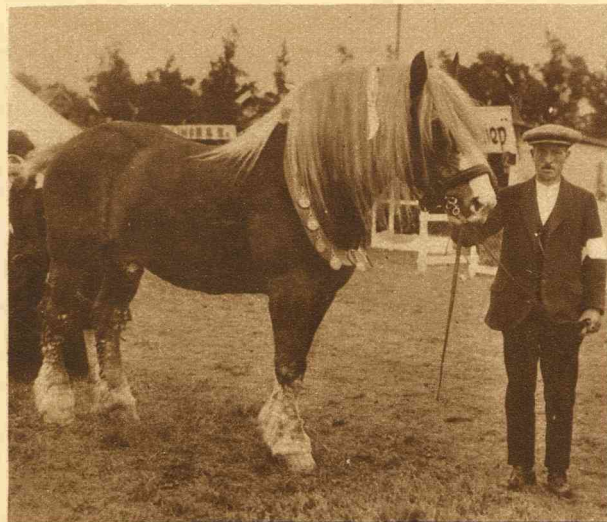
Het vijftigjarig bestaan der Amsterdamsche brandweer.

Links: de motorladder, die in dezen tijd van hooge kazernewoningen onmisbaar is. Midden: de baby-motorspuit, een der nieuwste aanwinsten der Amsterdamsche brandweer. Rechts: De modernste autospuit waarover de brandweer in de hoofdstad beschikt en die een enorme hoeveelheid water vermag te geven.

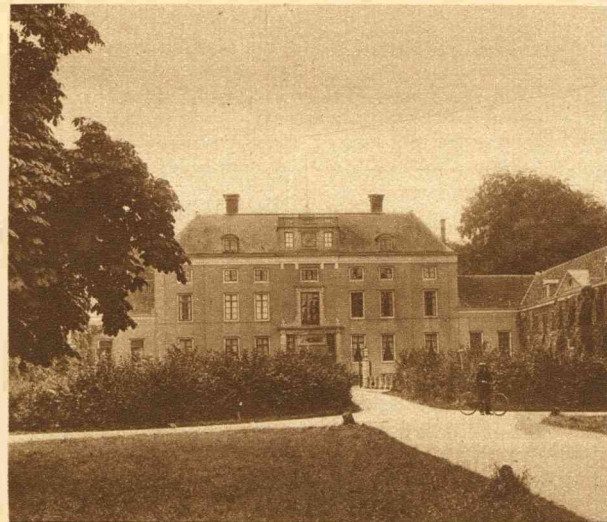
Ds. H. Koomans,

predikant bij de Christ. Gereformeerde Kerk te Hoogveen, is aldaar de vorige week overleden.

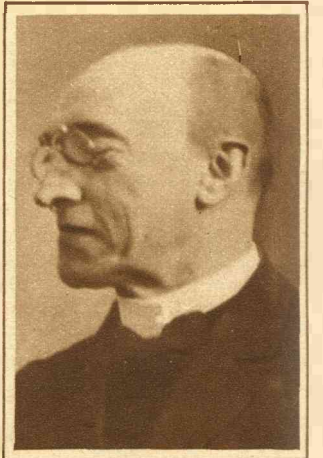
De landbouwtentoonstelling te Winterswijk

welke op 13 en 14 Aug. aldaar gehouden werd. — Hippo Crite, een belgische hengst, behangen met eerste- en eereprijsen.

Het slot te Zelst,

een der bezienswaardigheden der omgeving, is in handen van bouwspeculanten overgegaan.

J. G. C. P. Peerbolte.

Den 6en Aug. vierde de heer J. G. C. P. Peerbolte te Zalt-Bommel zijn 40-jarig jubileum als organist der Ned. Herv. Gemeente.

De verkeerspolitie te Amsterdam

Het nieuwe gebouw van de verkeerspolitie aan den Overtoom nadert zijn voltooiing. Den 15en September a.s. hoopt men het te kunnen betrekken.

Mgr. Henricus van de Wetering,

Aartsbisschop van Utrecht, die een dezer dagen zijn gouden priesterfeest vierde.

De kampioenschappen op de Rijswijksche Wielierbaan

De bekende sprinter G. Leene kon, daar hij te laat had ingeschreven, niet meedringen. Op onze foto ziet men den heer Leene bezig hetting gesticuleerend de wedstrijdcommissie te bewegen hem alsnog te laten mededingen.

Een Amerikaan op avontuur

Naar het Engelsch van
GEORGE BARR McCUTCHON

32)

„Wat is volkomen billijk, Uwe Hoogheid,” zeide Lorry. „Er is geen enkele reden, waarom ik morgen geen gevangene zou zijn. Ik zie niet in hoe ik aan het onvermijdelijke zou kunnen ontsnappen.”

„Ik stem er in toe,” fluisterde de prinses, op het punt van te bezwijken.

„Uwe Hoogheid, het vrijgeleide voor die oude menschen,” drong Quinnox aan.

Als verdoofd begaf zij zich naar de schrijftafel. Quinnox volgde haar en boog zich naar haar toe.

„Wees niet ongerust,” fluisterde hij. „Niemand anders dan de prins weet dat de heer Lorry hier was, en als hij u tegenover Bolaroz durft beschuldigen, zal ons volk hem verscheuren. Niemand zal hem gelooven.”

„U — u kunt hem dus redden?” fluisterde zij verheugd.

„Als hij wil — ja. Schrijf hem wat u wilt, Uwe Hoogheid, en hij zal het briefje ontvangen. Wees dapper, dan gaat alles goed. Schrijf gauw! Dit moet het vrijgeleide voorstellen.”

„Kan ik hier geen kaars krijgen, kapitein?”

„U kunt deze lantaarn houden,” zeide Quinnox, de kleine cel binnenstappend. Hij zette de lantaarn op den grond en fluisterde:

„Over een uur kom ik terug. Lees dit!”

Lorry verborg het papierke.

De prins was ook binnengekomen, en keek nieuwsgierig en zelfs vreesachtig om zich heen.

„Wat dunkt u, Hoogheid, zou het u bevallen levenslang in zulk een hol opgesloten te zitten?”

„Afschuwelijk!” zei Gabriël, die beefde als een riet.

„Volg dan mijn raad: bega geen moord. Huur liever iemand anders.”

De twee mannen zagen elkander in de oogen. Toen verliet de prins de cel met een woest verlangen om iets vreeselijks te ontvluchten.

Quinnox sloot de deur, stak een lucifer aan en verzocht Zijne Hoogheid hem voor te gaan de steenen trap op.

Intusschen las de gevangene de onsamenhangende woorden van Yetive:

„Het is de eenige weg. Quinnox zal je helpen van nacht te vluchten. Ga, ik smeed het je; als je mij lief, hebt, ga. Je leven is mij meer waard dan al het overige. Gabriëls verhaal zal niet geloofd worden, en bewijzen heeft hij niet. Quinnox zegt, dat hij in stukken gescheurd zal worden. Ik weet niet, hoe ik leven kan, eer ik zeker weet dat je in veiligheid bent. Wist ik, maar, dat je zult doen, wat ik je vraag, wat ik je smeed. Denk niet aan mij, maar red jezelf. Ik zou alles willen missen om jou te redden.”

Met een droevig lachje verbrandde hij het „vrijgeleide” en tegen den steenen muur geleund, schudde hij hêt hoofd, nog steeds met een glimlach om de lippen.

XXV.

Den volgenden morgen was geheel Edelweiss vroeg op de been, nog altijd hopen op de mogelijkheid dat er op het laatste oogenblik iets zou gebeuren, waardoor het land van schande en ondergang zou gered worden.

Even voor negen verscheen Harry Anguish vergezeld van kapitein Dangloss en zijn lijfwacht van zes man. Nauwelijks waren zij binnen de poort, toen een ruitersstoet de laan kwam oprijden. Toen begon het gehuil, het geschreeuw en de verwenschingen die het volk den Axphanischen edelen naar het hoofd slingerde. Met een spottenden glimlach beantwoordden zij deze bliken van machtellozen haat, maar toch waren zij blijde, toen de poort achter hen gesloten werd, die hen scheidde van de woedende menigte.

Prins Bolaroz, hertog Mizroz en de ministers waren reeds sinds den vorigenmiddag op het kasteel. Alle voorbereidelen waren gemaakt om de ontmoeting der

vorstelijke personen en hun gevolg, zoo glansrijk mogelijk te doen zijn.

Om tien uur zou de bijeenkomst plaats hebben. In een der kleinere wachtkamers stond gravin Dagmar met Harry Anguish bij een der ramen. Anguish deed als iemand, die iets verwacht, waaraan de anderen niet denken. Hij trachtte zijn bedrukte vrienden op te beuren, doch zijn opgeruimdheid was niet aanstekelijk. Het was alsof er een begrafenissen moest plaats hebben.

Dagmar keek met droevige oogen den langen Amerikaan aan en vroeg:

„Verheugt u zich in ons ongeluk? U geeft geen enkel blijk, dat het u spijt. Vergeet u, hoeveel wij opofferen om het leven van uw vriend te redden? Ik begrijp niet, hoe u zoo ongevoelig kunt zijn.”

„Als u wist, wat ik weet, zou u springen en dansen van blijdschap,” zeide hij uit den grond van zijn hart.

„Och toe, vertel het mij dan,” riep zij. „Ik wist wel dat er iets was.”

„Ik zal het u wel eens uitleggen, als ik meer tijd heb,” fluisterde hij haar in 't oor.

Hij ging en zag haar eerst weer, toen zij hem in de troonzaal voorbij ging. Zij zag wel bleek en beefde, doch hield zich goed.

Prins Bolaroz en zijn edelen stonden rechts, de Graustarkers links van den troon, terwijl aan weerszijden van de deur de militaire autoriteiten der beide natiën

„Hier is hij!” riep een krachtige stem en buiten adem en verwilderd drong Lorry tusschen de lijfwacht door...

geschaard waren. In de nabijheid van den hertog van Mizroz stond Gabriël. Met een half dozijn van zijn volgelingen was hij met de niets kwaads vermoedende Axphaniers binnengekomen. Anguish kwam met baron Dangloss en samen stonden zij bij de deur; de kapitein was bleeker dan hij ooit in zijn leven geweest was.

Daar werden de deuren opengeworpen, de gordijnen weggeschoven, en de prinses trad binnen. Diepe stilte.

Eer zij plaats nam op den troon, wierp zij een blik op de aanwezigen. Haar blauwe oogen waren door donkere kringen omgeven, en ieder oogenblik schenen tranen erin te zullen opwellen. Toen zij 't kleine aantal edelen uit het noorden aanzag, met hun bleek gelaat, beefden haar knieën. Toch bleef zij vastberaden. Toen zag zij Anguish en Dangloss; toen de beschuldigende, meedoogenlooze oogen van Gabriël. Dit gezicht deed haar ontstellen en angst vervulde haar ziel. Onwillekeurig keek zij rond naar den kapitein van de lijfwacht. Haar krachtigste bondgenoot was er niet. Zou zij de veroordeelende woorden alleen moeten aanhooren? Zou het volk doen wat Quinnox voorspeld had? Of zouden zij Gabriël gelooven en haar vervloeken?

Zij zonk neer in den ruimen zetel, en zat daar, zwak en verlaten, met hulpeloos-starende oogen.

Met geweld vestigde zij eindelijk haar gedachte op hetgeen het naast voor de hand lag — de overeenkomst met Bolaroz. Al haar zelfbeheersching bijeenroepend, zeide zij:

„U is hier gekomen, edele Bolaroz, om den prijs van onze nederlaag te ontvangen. Wij zijn even trouw aan onze verbintenis als u, sire. Maar in tegenwoordigheid van mijn volk, en in naam van barmhartigheid en gerechtigheid, verzoek ik u, ons uitstel te verleen. U is rijk en machtig, wij gaan gebukt onder een last die te zwaar voor ons is, doch dien wij kunnen opheffen, indien ons eenige jaren worden toegestaan om krachten op te doen. In dit laatste uur van onze vijftienjarige schuld smeed ik u om iankmoedigheid, die gij zoo goed kunt verleen. Op verzoek van mijn raadslieden stel ik persoonlijke trots en nationale

waardigheid ter zijde, en vertrouwen op de goedheid van uw hart. Wilt gij niet luisteren naar onze bede om vernieuwing van de overeenkomst, dan blijft er voor Graustark maar een weg open. Wij kunnen en willen onze eerschuld afdoen.”

Somber en onbuigzaam stond Bolaroz voor haar. Zij zag de nutteloosheid van haar pleidooi in.

„Ik heb niet vergeten, edele vrouw, dat gij hier te gebieden hebt, niet ik. Ik ben dus slechts in zooverre verantwoordelijk voor de moeilijkheden, waarin gij u bevindt, dat ik een eerlijke schuldeischer ben, die een eerlijke schuld komt invorderen. Heden is het de 20ste November. Aan Uwe Majesteit blijft de keus. Betaal het geld of teeken het besluit, waarbij aan Axphanie de landen in het verdrag bepaald, worden afgestaan. Uitstel kan ik niet verleen.”

„Toen dat verdrag werd opgemaakt, wist gij wel, dat wij in vijftien jaar zulk een kapitaal niet bijeen zouden kunnen brengen,” zeide Halfont, in zijn verontwaardiging zichzelf vergetend. Gaspon en de anderen gaven hun instemming te kennen.

„Moet ik onderhandelen met de prinses van Graustark of met u, mijnheer?” vroeg Bolaroz ruw.

„Gij onderhandelt met het volk van Graustark waartoe ook ik behoor.”

„Ik zal het besluit teekenen,” riep de prinses. „Bij u helpt geen smeeken. De papieren, Gaspon, spoedig! Deze zaak zou ik liefst snel willen afdoen.”

„Er bestond nog een voorwaarde,” zeide Bolaroz haastig, nu hem belet werd, zijn smaadredenen voort te zetten. „De uitlevering van den man, die mijn zoon vermoordde, zou van groote beteekenis voor Graustark zijn geweest. Het leven van den moordenaar had u kunnen redden.”

Zij keek op en bewoog de lippen, alsof zij iets wilde zeggen. Zij scheen echter geen woorden te kunnen vinden. Met een droevigen, gejaagden blik op de gezichten voor haar, boog zij zich voorover en zette blindelings de pen op het papier. Het was doodstil.

„Hebt gij dan geen eergevoel?” verbrak een barsche stem de stilte.

De pen viel haar uit de handen, toen de verwachte veroordeeling kwam. Aller blikken wendden zich naar het bleek, trillende gelaat van Gabriël van Dawsbergen. Hij stond een eindje van zijn vrienden af en wees met den vinger naar den troon. Een oogenblik staarde de prinses als versteend hem aan. Toen stond zij half op, en riep in wanhoop, met vlammende oogen vol bittere woede tegen haar vervolger:

„Wie heeft die woorden geuit? Spreek op!”

„Ik, Gabriël van Dawsbergen. Waar is de gevangene, Mevrouw?”

„Die man is krankzinnig!” riep zij, rillend in haar stoel terugzinkend.

„Krankzinnig? Omdat ik doe wat ik beloofde? Mevrouw, ik wil aangehoord worden. Lorry is hier in het kasteel.”

„Hij is gek!” stiet Bolaroz uit, die het eerst van allen de spraak terugkreeg.

Bij de deur werd het onrustig. Buiten hoorde men stemmen.

„Gij zijt misleid!” hield Gabriël vol, eenige stappen dichter bij den troon komend. „Uwe afgod is een verraadster, een bedriegster! Ik zeg dat hij hier is. Laat haar dat besluit teekenen als zij durft. Ik beveel u, Yetive van Graustark, den misdadiger uit te leveren.”

De poging, om den prins te doen zwijgen, werd vrijdeld door de plotselinge verschijning van twee mannen.

„Hier is hij!” riep een krachtige stem en buiten adem en verwilderd drong Lorry tusschen de lijfwacht door, gevolgd door kapitein Quinnox, wiens bleek gelaat bloedsproten vertoende.

„Ik heb den gevangene, Uwe Majesteit,” zeide Quinnox op ruwen toon.

Hij stond met zijn gevangene voor den troon, doch durfde zijn gebiedster niet aanzien. Zooals de twee mannen daar stonden, las men duidelijk op hun gelaat, wat er gebeurd was. De gevangene had den strijd gewonnen; hij had geweigerd het kasteel te verlaten en was Quinnox ontsnapt en naar boven gestormd, waarop deze genoeg tegenwoordigheid van geest had gehad om zich te houden alsof hij Lorry met geweld hierheen gesleept had.

In een oogenblik was de geheele troonzaal in rep en roer.

„Hier is uw man, prins Bolaroz!” schreeuwde men.

„Quinnox heeft ons gered,” brulde een ander.

De prinses, bleek en onbeweeglijk als een doode, zat recht op in haar vorstenzetel.

„O!” kreunde zij eindelijk, en hield de handen voor de oogen, als om niet te zien wat er gebeurde.

(Wordt vervolgd).

DEN HAAG, AMSTERDAM ROTTERDAM
grootste Meubelfabriek van Nederland

Scheeps- Winkel- Kamerbetimmeringen

Door

Grappjes.

Grace (haar vriendin haar nieuwste portret toonend): „Afschuwelijk, vin-je niet?”
Daisy: „Ja, maar het lijkt toch sprekend!”

Bruid: „George, laten we alsjeblieft de mensen in ons hotel niet laten merken dat we pas getrouwd zijn!”
Bruidgom: „Goed. Draag jij den koffer dan maar!”

A: „Gelukkig dat ik je zie, ouwe jongen. Kun je mij tien pop leenen?”
B: „Ik heb geen cent bij me!”
A: „En thuis?”
B: „Dank je wel. Ze maken het allemaal goed.”

Een dokter kreeg eens bezoek van een patiënt die leed aan slapeloosheid en die hem vertelde dat het minste geringste geluid hem belette te slapen.

„Een kat die op de schutting zit,” klaagde hij, „kan mij den geheelen nacht wakker houden.”

De dokter betuigde hem zijn sympathie en schreef een recept.

„Dit poeder zal wel helpen,” verzekerde hij den man.
„Hoe moet ik het innemen?” vroeg deze.
„U moet het niet innemen,” antwoordde de dokter.
„U moet het de kat geven in een beetje melk.”

Iemand die graag lid van de Tweede Kamer wenschte te worden zou in een der provincie-plaatsjes een verkiezingsrede houden. Eenige minuten voordat hij het podium bestijgen zou, klappte een redacteur van het plaatselijk dagblad hem aan en vroeg hem wat hij dacht van den politieken toestand.

„Val me nu niet lastig,” zei de candidaat voor de Kamer, „ik moet nu praten. Dit is geen tijd om te denken.”

Het meisje was al een half uur aan het passen, en hoewel alle schoentjes die ze had aangetrokken haar eerder te klein dan te groot waren, vond ze dat haar voetje er toch te groot in leek.

„Het spijt mij erg,” zei ze blozend tegen den bediende, „maar ik zoek iets anders, ziet u. Een schoentje, dat...”
„Jawel dame, ik begrijp u wel,” antwoordde de jonge man ten einde raad. „U zoekt een schoentje dat van binnen groot en van buiten klein is.”

Mozaïek in kleine tuinen.

De aanleg van talrijke kleine tuinen kenmerkt zich door een soort mozaïek, hetwelk gevormd wordt door een regelmatige indeeling van pad, gazon en bloemen. In groote tuinen ziet men mozaïeken, welke gevormd worden door enkel bloemen, en sommige parken en buitenplaatsen trekken door de smaakvolle mozaïeken, welke door de regelmatige bloemgroepeerings gevormd worden, zeer de aandacht. In Duitschland duidt men dergelijke bloembedden aan met den karakteristieke naam van „Teppichbeete”, tapijtbedden. Inderdaad doet de regelmatige verdeling van kleurenuances denken aan 'n kleurenrijk tapijt. Den mooisten en grootsten vorm van bloemenmozaïek vormen in het voorjaar de bloembollenvelden, welke eveneens het aanzien hebben van een bloementapijt.

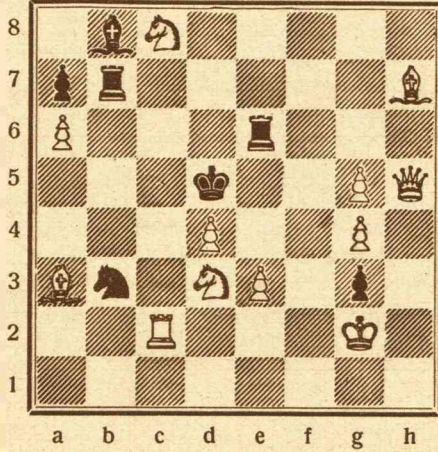
In kleine tuinen, waar de ruimte zeer beperkt is en dientengevolge de bloembedden en perken slechts een geringe afmeting hebben, levert de vorming van een mozaïek door verschillende bloemplanten op eenzelfde perk praktische bezwaren op. Voor dergelijke kleine ruimten is het aantal planten te gering om op één perk een scherp omlijnd kleurencontrast te verkrijgen. Daarentegen kan men door een een-

Schaken.

PROBLEEM No. 2 (tweezet).

Auteur: H. A. Herstel, Delft

ZWART. 7 Stukken.

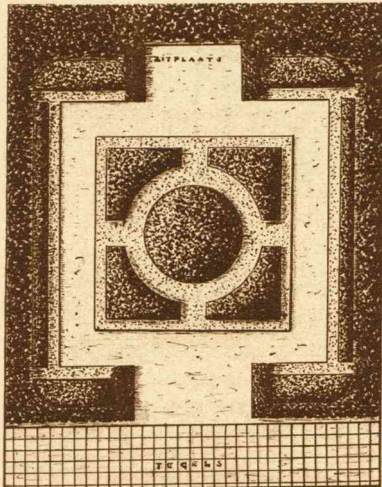

WIT. 12 Stukken.

Oplossing van No. 1. 1 Da 1, Tc 2: 2 Dd 4 ≠ enz.
Goed opgelost door J. J. Swaan Jr. te Leiden.

Oplossingen a. u. b. inzenden aan J. Verstoep Jzn.
Frederik Hendrikstraat 87, Delft.

voudige regelmatige indeeling van het grasperk in gelijkvormige en symmetrisch liggende bloembedden 'n aardig mozaïek verkrijgen, hetwelk ontstaat door de mooie kleurencontrasten van het groene gazon, de kleurige bloemperken en de witte grintpaden (zie figuur). Rondom het pad plante men tevens nog regelmatige borders van bloemen en om het geheel een omlijsting van heestergewassen.

Des te eenvoudiger indeeling, des te mooier aesthetisch aspect. Het gebrek van te veel tuintjes is, dat de indeeling te ingewikkeld, te veel versnipperd is. De keuze van bloemplanten welke voor dergelijk mozaïek in aanmerking komen, is groot. In het voorjaar leenen zich daarvoor uitstekend lage, vroege tulpen en hyacinthen. In den voorzomer viooltjes, vergeetmijnetjes. Vanaf het begin van den zomer tot laat in den herfst roode geraniums, knolbegonia's, bladbegonia's, Heliotroop, Tagetes, enz.

Natuurlijk vormt de bloemtint een gewichtigen factor. Door heldere, scherp contrasteerende tinten krijgt men een beduidend mooier mozaïek, dan met fletse, aanverwante kleuren. Een middenvak van roode geraniums, waaromheen vier bedden met lila of licht blauwe viooltjes, de borders (langs het pad aan weerskanten) beplant met bladbegonia's en de vier bedden in den hoek met knolbegonia's, geven een eenvoudig, doch smaakvol aanzien. Een tamelijk dichte opeenplanting der bloemgewassen op de bedden of borders komt het kleurenaspect ten goede. Indachtig 't spreekwoord „eenvoud is het kenmerk van het goede” kan men aldus zelfs in zeer kleine tuinen mooie effecten bereiken.
S. S. L.

Tedereen

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112II, Amsterdam.
Verzoeken alle mededeelingen deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

CORRESPONDENTIE.

Aan de lezers die meenen, dat de kaarten van probleem No. 64 verkeerd gelegd zijn, wordt hierbij medegedeeld, dat de plaatsing goed geschied is. De oplossing is mogelijk, maar niet gemakkelijk. De tijd van inzending wordt daarom verlengd met 4 weken.

J. P. te A. Uwe vraag is zeer onduidelijk gesteld. Ik heb evenwel begrepen dat Art. 18 U alle gewenschte inlichtingen geeft. H. W. B. te Z. Uw probleem zal ik nazien. Voor antwoord per brief postzegel s.v.p. insluiten.

PROBLEEM No. 67.

Ingezonden door den Heer L. J. F. Huber, Amsterdam.
Piccolo Misère Ouvrte Impériale (Piccolo-praatje.)

A	B
Harten 6, 9, 10.	Harten 7, 8.
Ruiten 8, 9, Vrouw.	Ruiten 7, Aas.
Klaveren 8, Boer.	Klaveren 7, Heer, Aas.
	Schoppen 8.

C	D
Harten Boer, Heer.	Harten Vrouw, Aas.
Ruiten 10.	Ruiten Boer, Heer.
Klaveren 9, 10.	Klaveren Vrouw.
Schoppen 9, 10, Vrouw.	Schoppen 7, Boer, Heer.

Troef: Klaveren. Kijkaart: Schoppen Aas.

A speelt Klaveren 8 en verliest.
Opmerking: De piccolo-speler verliest wanneer hij geen enkelen slag of twee slagen krijgt.

PROBLEEM No. 68.

Ingezonden door den Heer L. J. F. Huber, Amsterdam.
Misère Ouvrte Impériale (praatje).
Voorgekomen op een clubavond.

A	B
Harten 6, 7, 9, Boer.	Harten Vrouw, Aas.
Ruiten 7, 9.	Ruiten 10, Heer.
Klaveren 8.	Klaveren 9, Heer.
Schoppen 8.	Schoppen 9, Vrouw.

C	D
Harten 8, 10, Heer.	Ruiten 8, Boer, Aas.
Ruiten Vrouw.	Klaveren Boer.
Klaveren 7, 10, Aas.	Schoppen 7, 10, Boer, Heer.
Schoppen Aas.	

Troef: Klaveren. Kijkaart: Klaveren Vrouw.
A speelt Klaveren 8 en verliest.

Probleem No. 69.

Ingezonden door den Heer A. de Bruin, 's-Gravenhage.
Misère Ouvrte Impériale (praatje).
Voorgekomen op een clubavond.

A	B
Harten 6.	Harten 8, 10, Vrouw, Aas.
Ruiten 7, 8, Vrouw.	Klaveren Vrouw.
Klaveren 7, 9, 10.	Schoppen 8, Boer, Heer
Schoppen 10.	

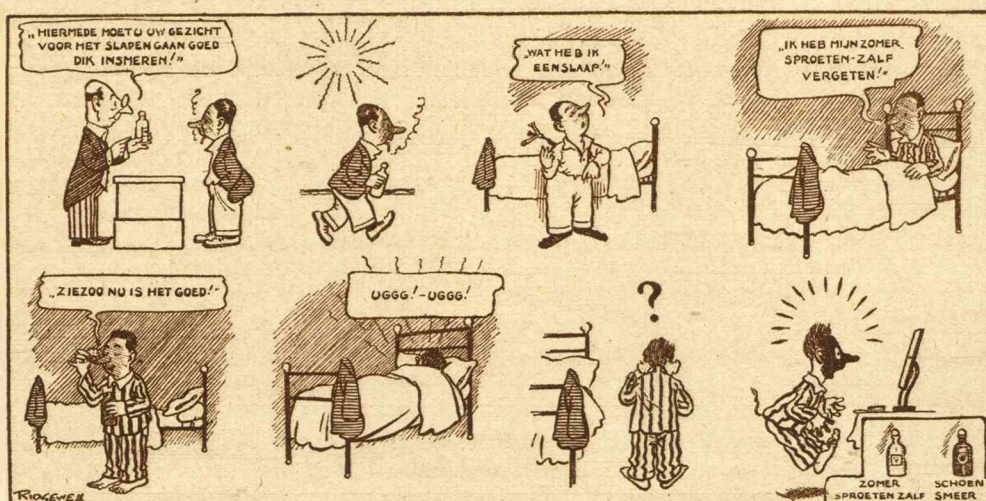
C	D
Harten Boer.	Harten 7, 9, Heer.
Ruiten 10, Boer, Heer.	Ruiten 9, Aas.
Klaveren Boer, Heer.	Klaveren 8, Aas.
Schoppen 7, Aas.	Schoppen 9.

Troef: Schoppen. Kijkaart: Schoppen Vrouw.
A speelt Schoppen 10 en verliest.

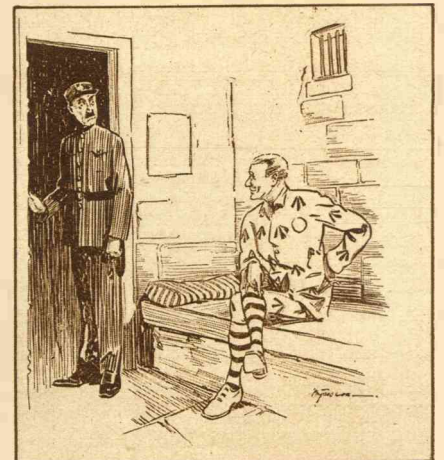
Volgorde der spelers: D B C
Oplossingen kunnen binnen 4 weken ingezonden worden aan het adres van den redacteur dezer rubriek.

„Heb je een prettige vakantie gehad?”
„Heerlijk, in één woord! Wij zijn een week langer uitgeweest dat onze bureu.”

De vergissing, of de tragedie van den man die zomersproeten had.

Gentleman-inbreker (die juist voor tien jaar wordt opgesloten): „O ja, wil je vooral aan den directeur vragen of-ie wat kamferballetjes in de zakken van mijn overjas laat doen?”